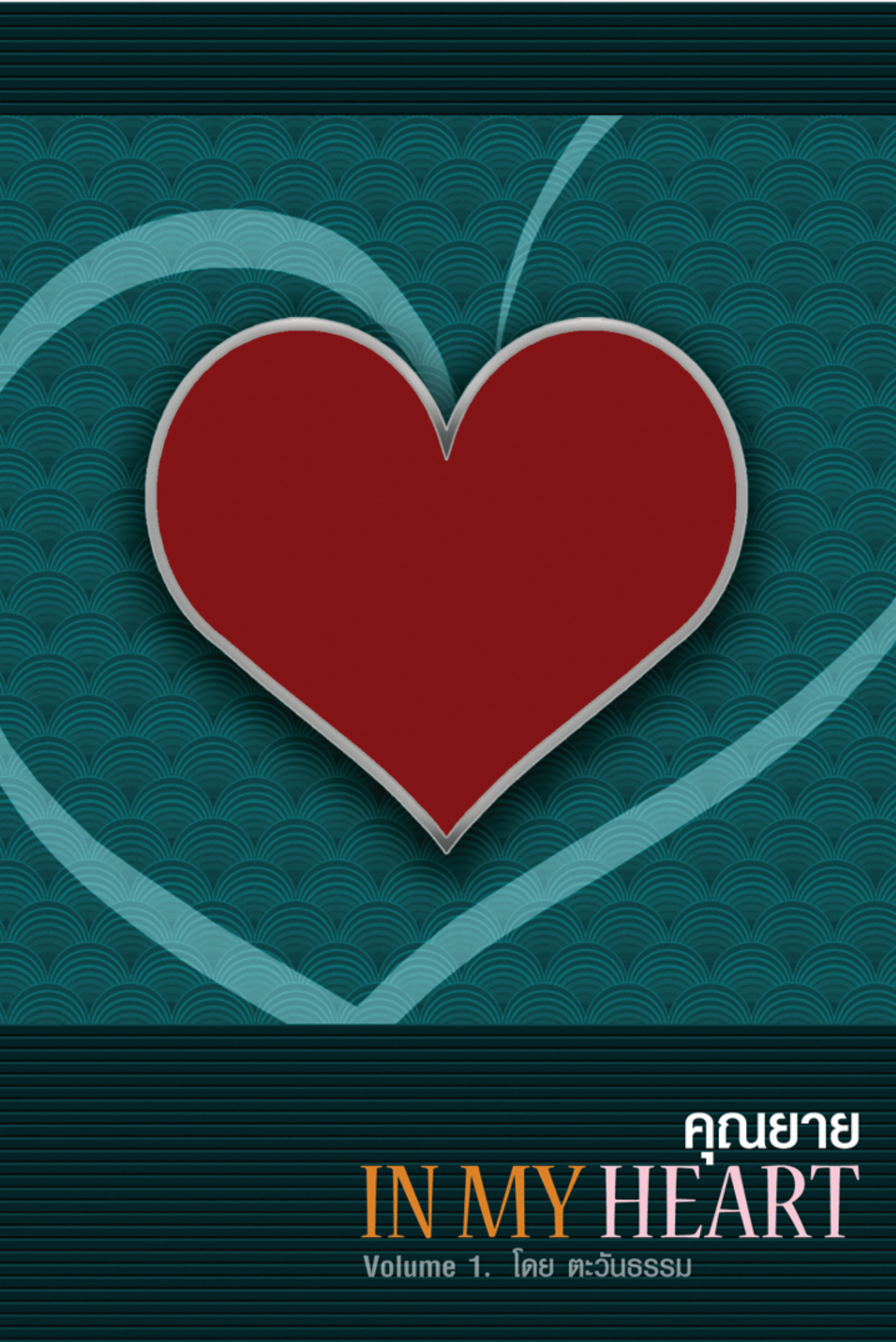

คุณยาย
IN MY HEART

Volume 1. โดย ตะวันธรรม

คุณยาย
IN MY HEART

VOLUME

ครบรอบ 100 ปี

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

โดย ตะวันธรรม

ถ้อยธรรม
จากตะวัน

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ท่านเป็นประดุจมหาปูชนียาจารย์ของหลวงพ่อ พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และหมู่คณะนักสร้างบารมีทุกคน ที่ได้เดินตามรอยท่านในการทุ่มเทเสียสละสร้างความดีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หากมองจากภายนอกแล้ว คุณยายอาจดูเป็นเพียงอุบาสิกาแม่ชีผู้มีชีวิตเรียบง่ายท่านหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเรื่องราวของท่านเป็นสิ่งที่น่าศึกษาอย่างยิ่ง เรื่องราวของคุณยายที่หลวงพ่อได้นำมาเล่านับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่ง

ละสังขารนั้นเปรียบได้กับผิวหนังกำพร้า ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชั้นนอกสุดของร่างกายเท่านั้น ยังไม่สามารถอธิบายถึงความเป็นตัวตนอันแท้จริงของท่านที่เปรียบได้กับเยื่อข้างในกระดูก ผู้ที่จะทราบถึงความเป็นคุณยายอย่างแท้จริงมีเพียงพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่านเท่านั้น ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ยกย่องชื่นชมคุณยายในท่ามกลางศิษยานุศิษย์ผู้ประพฤติธรรมด้วยกันว่าคุณยายเป็น “หนึ่งไม่มีสอง”

หากเรายังเข้าไม่ถึงวิชชาธรรมกาย เราก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จักคุณยายอย่างสมบูรณ์ แต่การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวในชีวิตของท่านจากคำบอกเล่านั้นก็เป็นการรู้จักในระดับหนึ่งที่พอจะทำความเข้าใจได้ ซึ่งจะทำให้เราเกิด

กำลังใจในการทำความดีและสร้างบุญบารมีตามอย่างท่าน ส่วนการรู้จักในสิ่งที่เป็นตัวตนอันแท้จริงของคุณยายนั้น เปรียบเสมือนการนับเม็ดฝนทั้งหมดที่ตกลงมาในจักรวาล ซึ่งเป็นเรื่องที่คนธรรมดาสามัญทำได้ยาก การนับพระคุณของท่านจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินธรรมดา

ชีวิตของคุณยายนั้นเป็นชีวิตที่งดงามมาก ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย ตลอดชีวิตของท่านมีแต่การสั่งสมบุญ ทั้งบุญจากการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และบุญกิริยาอื่นๆ ทั้งหมด ท่านได้ทำอย่างครบถ้วน ยากที่จะหาใครทำได้เสมอเหมือนท่าน โดยเฉพาะการศึกษาวิชชาธรรมกายจนกระทั่งแตกฉานและเชี่ยวชาญ หรือแม้แต่การสร้างวัดพระธรรมกายเพื่อให้เป็นศูนย์กลางการประพฤติปฏิบัติธรรมของชาวโลก

หลวงพ่อเชื่อว่า หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” นี้จะเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทุกท่านของคุณยาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยพบและสัมผัสกับคุณยายในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเป็นผู้ที่มาใหม่ในภายหลัง เพราะคุณยายท่านเป็นผู้ที่มีดวงใจใสพิสุทธิ์และสว่างไสวดุจดวงตะวันเที่ยงที่เรียงอยู่เต็มท้องฟ้า บุคคลใดก็ตามที่ตรึกระลึกนึกถึงท่าน แล้วน้อมนำข้อวัตรปฏิบัติของท่านมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ก็เท่ากับว่ามีคุณยายอยู่ในหัวใจ ยามใดก็ตามที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว ยามนั้นความสว่างไสว ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม และความเป็นสิริมงคลทั้งปวงก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจของเราอย่างน่าอัศจรรย์

ตะวันธรรม

คำนำ

PREFACE.

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ในวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2552 คณะศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ทั่วโลกได้พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) นำบันทึกความทรงจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จากทั้งที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง และได้ยินได้ฟังคำบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ จากคุณยายโดยตรง มารวบรวมและจัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูบูชาธรรมแด่คุณยายอาจารย์ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้

หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” ประกอบด้วยหนังสือ 6 เล่ม ที่ร้อยเรียงเรื่องราวของคุณยายอาจารย์นับตั้งแต่วัยเยาว์จนกระทั่งละสังขาร ตามลำดับดังนี้

เล่มที่ 1: จากทุ่งนาถึงแดนธรรม
เล่มที่ 2: สู่วัดปากน้ำและโรงงานทำวิชชา
เล่มที่ 3: หนึ่งไม่มีสองแห่งกองทัพธรรม
เล่มที่ 4: คุณยายกับหลวงพ่อ
เล่มที่ 5: ชัยชนะของคุณยาย
เล่มที่ 6: ต้นแบบนักสร้างบารมี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้จะเป็นประโยชน์แก่ทุกท่าน และขออนุโมทนาบุญที่ได้ให้การสนับสนุนหนังสือชุดนี้

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้
คณะผู้จัดทำ
มูลนิธิตะวันธรรม

Grace In My Heart!

1 ชีวิตในวัยเยาว์

24 กำเนิดคุณยาย
30 จันทร์แข้งเหล็ก
34 สัมผัสพิเศษ

Grace In My Heart!

2 แรงบันดาลใจ

46 ไปให้ถึงดวงตะวัน

50 วิกฤติคือโอกาส

58 ความคิดอัศจรรย์

64 กิตติศัพท์วิชชาธรรมกาย

Grace In My Heart!

3 สมปรารถนา

76 สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ

84 กว่าจะเข้าถึงธรรม

94 ช่วยพ่อจากนรก

Grace In My Heart!

4 พบหลวงปู่

110 ฝันบอกเหตุ
118 มาช้าไป
128 จากไปไม่หวนคืน

Grace In My Heart!

ภ

ทส่งท้าย

141 วิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

146 ประวัติคุณยายฯ

150 บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ

156 ประวัติตะวันธรรม

Grace In My Heart!

1 ชีวิตในวัยเยาว์

กำเนิดคุณยาย ๐ จันทร์แข้งเหล็ก ๐ สัมผัสพิเศษ

...แม้ท่านจะถือกำเนิดเป็นเกษตรกร
แต่ก็อยู่ในระดับที่มีฐานะ
เพราะท่านขยันขันแข็งมาก
ทุก ๆ วัน ท่านจะขี่คาราบาว
ออกไปทำงานในท้องไร่ท้องนา
เพื่อปลูกข้าวให้เพื่อนมนุษย์ได้รับประทาน
เป็นพลังงานสำหรับสร้างความดี...

กำเนิดคุณยาย

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ครอบครัวของท่านเป็นชาวนาแห่งอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เป็นลูกคนที่ 5 ของพ่อพลอย และแม่พัน จากจำนวนทั้งหมด 9 คน การมาเกิดของท่านทำให้โลกสว่างไสวมากขึ้นกว่าเดิม

นับตั้งแต่เด็ก ท่านดำรงชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท มีความขยันขันแข็ง มีระบบมีระเบียบ มีวินัยต่อตนเอง สอนตัวเองได้

เป็นครูตั้งแต่ยังเยาว์วัยโดยสอนนักเรียนคนแรก คือตัวของท่านเอง

แม้ท่านจะถือกำเนิดเป็นเกษตรกร แต่ก็อยู่ในระดับที่มีฐานะเพราะท่านขยันขันแข็งมาก ทุกๆ วัน ท่านจะขี่คาราบาวออกไปทำงานในท้องไร่ท้องนาเพื่อปลูกข้าวให้เพื่อนมนุษย์ได้รับประทาน เป็นพลังงานสำหรับสร้างความดี นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้ที่มีศีล 5 เป็นปกติตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับวิถีชีวิตของเกษตรกรที่จะต้องดิ้นรนเอาชีวิตให้อยู่รอดได้ ท่านรักษาศีล 5 โดยไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิด

ในกาม ไม่พูดปด และไม่ดื่มน้ำเมา มีความกตัญญูกตเวที และขยันหมั่นเพียรในการทำนาทำไร่

ทุกๆ วัน ท่านตื่นแต่เช้าไปทำนาด้วยความขยันขันแข็ง พอตกเย็น ในขณะที่คนอื่นๆ ในละแวกนั้นกลับบ้านแล้ว ท่านยังทำงานอยู่กลางท้องทุ่ง หากใช้ภาษาของท่านจะเรียกว่า “ไปถกหญ้า” เพราะสำหรับท่านนั้นนาข้าวต้องมีเพียงข้าวล้วนๆ ท่านไม่อนุญาตให้มีพืชชนิดอื่นขึ้นมาได้ ฉะนั้นต้นข้าวในนาของท่านจึงเติบโตได้ดีไม่มีวัชพืชมาแย่งอาหาร ส่วนข้าวในนาของคนอื่นมักจะตั้งตรงเพราะ

ไม่ค่อยมีรวงข้าว เนื่องจากเขาอนุญาตให้วัชพืชอื่นขึ้นมาได้ อีกทั้งยังมีปลา ปู หนูนา สัตว์และแมลงต่างๆ มารบกวน แต่ข้าวในนาของคุณยายจะเป็นข้าวเต็มรวงที่น้อมลงไป นี้แสดงให้เห็นว่าท่านขยันมาก เวลาออกไปทำงานก็ไปก่อนดวงตะวันขึ้น กลับถึงบ้านก็มืดค่ำหลังดวงตะวันตกดิน ท่านทำอย่างนี้จนเป็นกิจวัตร นับเป็นคุณธรรมอันน่าสรรเสริญและเป็นอัธยาศัยที่ยากจะหาใครมาเปรียบเทียบได้

จันทร์แข้งเหล็ก

ความขยันขันแข็งของคุณยายนั้นเป็นที่ประจักษ์ของคนในละแวกเดียวกับท่าน จนท่านได้ฉายาว่า “แข้งเหล็ก” ในสังคมชนบทสมัยนั้น ใครก็ตามที่ได้รับฉายานี้ถือว่าเป็นผู้ได้รับการยกย่องชื่นชม จนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป เพราะชาวนามิได้มีแต่ผู้หญิงเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีผู้ชายด้วย การที่ชาวนาผู้หญิงได้รับฉายาว่าแข้งเหล็กจึงบ่งบอกถึงความเป็นยอดนักสู้ เพราะการทำนาในสมัยก่อน หลังต้องสู้ฟ้า หน้าต้องสู้ดิน

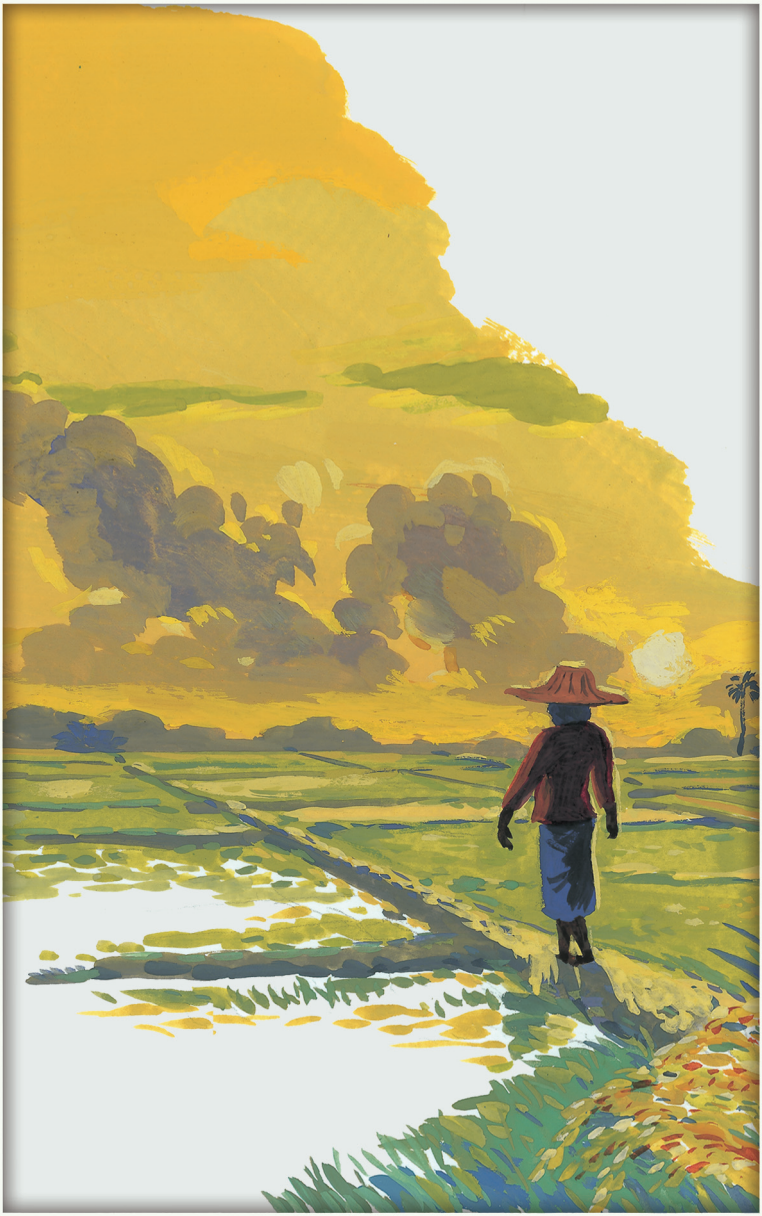

ความขยันขันแข็งในการทำไร่ทำนาของท่านทำให้ได้รับผลผลิตที่เกินควรเกินคาด ฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัวท่านจึงอยู่ในระดับที่พอกินพอใช้ ต่างจากคนอื่นๆ ที่พอกินแต่ไม่พอใช้ คือ มีกินแต่มีไม่พอใช้ ส่วนคุณยายท่านอยู่ในระดับที่พึ่งพาอาศัยตนเองได้ตลอดชาติ โดยไม่ต้องเป็นหนี้ใคร แล้วท่านยังมีทรัพย์สินเงินทองเหลือสำหรับทำความดีสร้างบุญกุศลให้แก่ตนเองและครอบครัวอีกด้วย การหาเลี้ยงชีพอย่างขยันขันแข็งและสุจริตตามฆราวาสวิสัยของท่านเช่นนี้ สมควรอย่างยิ่งที่ศิษยานุศิษย์ทุกคนจะได้นำไปเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสุขและความเจริญต่อไปในชีวิต

สัมผัสพิเศษ

คุณยายเล่าว่าเมื่อสมัยท่านยังเป็นเด็ก ท่านมักจะพบกับอมนุษย์อยู่เรื่อยๆ เวลานอนอยู่กับแม่แล้วเห็นอมนุษย์ ท่านจะร้องบอกว่า “มันมาแล้ว มาจากต้นไผ่ต้นนั้น” ซึ่งก่อนมาจะมีเสียงสัญญาณจากนกก่อน ท่านทำเสียงให้หลวงพ่อฟังว่ามันจะร้อง “กู่ กู่ กู่” ท่านจึงเรียกนกเหล่านี้ว่า “นกสามกุก” มีท่านคนเดียวเท่านั้นที่เห็นอมนุษย์นี้ แม่ของท่านจึงป้องกันด้วยการให้ท่านมานอนตรงกลาง ขนาบข้างโดยแม่ข้างหนึ่งและพ่ออีกข้างหนึ่งบ้างหรือเป็นพี่บ้าง

อมนุษย์มักจะมาหยอกเย้าแต่ท่านเท่านั้น จนกระทั่งใครๆ เข้าใจว่าท่านโดนผีเข้า จึงให้หมอผีมาทำพิธีขับไล่ เมื่อหมอผีมาถึงก็เริ่มปราบด้วยวิธีการพูดคุยกันก่อน ซึ่งท่านก็คุยธรรมดาๆ ว่าท่านไม่ได้ถูกผีเข้า แต่หมอผีไม่เชื่อ จึงเอาหวายครูที่รับสืบทอดกันมายาวนานมาตียาย ยายก็ร้องว่า “มาตีฉันทำไมน่ะ” เสียงยายก็ยังเหมือนคนปกติ แต่หมอผีกลับบอกว่า “สู้เหรอ สู้ครู” แล้วก็เอาหวายตีคุณยายอีก คราวนี้ท่านจึงสู้หมอผีจริงๆ แล้วดึงเส้นหวายที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษนับ 100 ปี เอามาหักทิ้ง เสียหวายครู

ไปเส้นหนึ่ง แล้วท่านจึงบอกว่า “ผีไม่ได้เข้าฉันนะ มาตีฉันทำไม” ปรากฏว่าหมอผีเป็นอันต้องพ่ายไป

มีอีกคราวหนึ่งท่านจะไปดูลิเกซึ่งกว่าจะเล่นกันก็เที่ยงคืน คณะลิเกต้องโหมโรงกันอยู่นาน เพราะชุมชนของเกษตรกรนั้นแต่ละบ้านอยู่ห่างไกลกัน คุณยายและเพื่อนๆ ของท่านก็เดินมาบนคันนาเพื่อข้ามท้องทุ่ง ทุกคนเดินเรียงแถวข้ามทุ่งกันไปโดยมีคุณยายอยู่ท้ายสุด พอไปถึงตรงสะพานข้ามคลองหัวแถวก็หยุดชะงัก คนที่ 2, 3, 4, 5 ไล่ไปจนถึงคุณยายก็หยุดหมดทั้งแถว สายตาทุกคู่

จ้องมองไปที่กลางสะพาน สิ่งที่เห็นนั้นถ้าเป็นขนาดคนปกติก็ไม่มีปัญหา แต่ว่าภาพที่เห็นเบื้องหน้าคือ คนคนเดียวนั่งเต็มสะพาน ทุกคนได้แต่นิ่งอึ้งไม่พูดไม่จากัน ไม่มีการซักถามออกจากปากใครเลย มีเพียงสายตาที่จ้องมองดูพร้อมกับคิดคำนึงอยู่เงียบๆ ในใจส่วนผู้ที่นั่งขวางจนเต็มสะพานนั้นพอปรากฏกายให้เห็นจนอิ่มอกอิ่มใจแล้ว ก็ค่อยๆ เลือนหายไปต่อหน้าต่อตา เท่านั้นเองทุกคนก็ตกตะลึงกันไปหมด แต่เมื่อมีความตั้งใจแล้วว่าจะไปดูลิเก ก็ก้าวข้ามสะพานแล้วเดินต่อไป เรียกว่าไม่มีอะไรจะมาหยุดยั้งการดูลิเกได้

ทุกคนดูลิเกด้วยความไม่รู้เรื่อง เพราะคิดถึงแต่คนที่นั่งเต็มสะพานนั้น แต่ก็ไม่คุยกัน ได้แต่เก็บความรู้สึกนึกคิดเอาไว้ในใจ ซึ่งลิเกก็เล่นกันจนถึงเช้า แต่พอกลับถึงบ้านเท่านั้น ทุกคนก็ขนหัวลุก ผมร่วงจับไข้กันระนาว อย่างที่เรียกว่า จับไข้หัวโกร๋น ยกเว้นคุณยายคนเดียว เพราะท่านพบเจออมนุษย์บ่อย ๆ อยู่แล้ว จึงไม่รู้สึกอะไร

Grace In My Heart!

2 แรงบันดาลใจ

ไปให้ถึงดวงตะวัน ๐ วิกฤติคือโอกาส ๐ ความคิดอัศจรรย์ ๐ กิตติศัพท์วิชชาธรรมกาย

...การดูแสงเงินแสงทอง

ของดวงอาทิตย์ ให้สวยงาม

ต้องไปดูที่ท้องนา

เวลาท่านนั่งอยู่บนหลังคาราบาว

มองดูดวงอาทิตย์ที่สุดขอบฟ้า

ท่านมักจะคิดคำนึงว่า

“สักวันหนึ่ง เราจะไปให้ถึงดวงตะวันให้ได้”

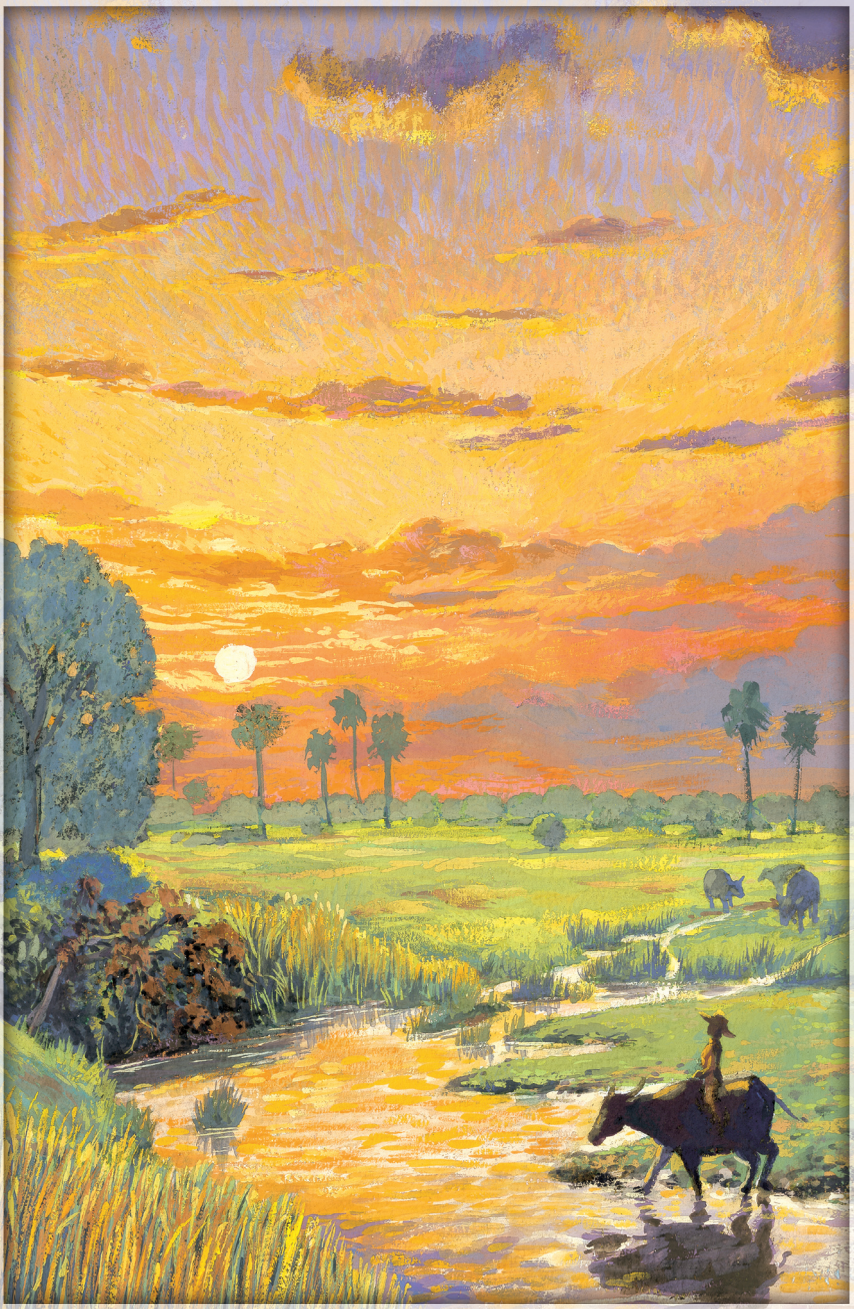

ไปให้ถึงดวงตะวัน

คุณยายเคยบอกกับหลวงพ่อว่าการดูแสงเงินแสงทองของดวงอาทิตย์ให้สวยงามต้องไปดูที่ท้องนา เวลาท่านนั่งอยู่บนหลังคาราบาวมองดูดวงอาทิตย์ที่สุดขอบฟ้า ท่านมักจะคิดคำนึงว่า “สักวันหนึ่ง เราจะไปให้ถึงดวงตะวันให้ได้” หมายความว่าท่านอยากจะขี่คาราบาวไปให้ถึงดวงอาทิตย์ ซึ่งหลวงพ่อก็ยังไม่เคยเห็นเกษตรกรคนไหนมีความคิดคำนึงเหมือนอย่างท่าน จิตใจของท่านนั้นไม่เหมือนใคร ไม่ว่าจะเปรียบเทียบกับเกษตรกรใน

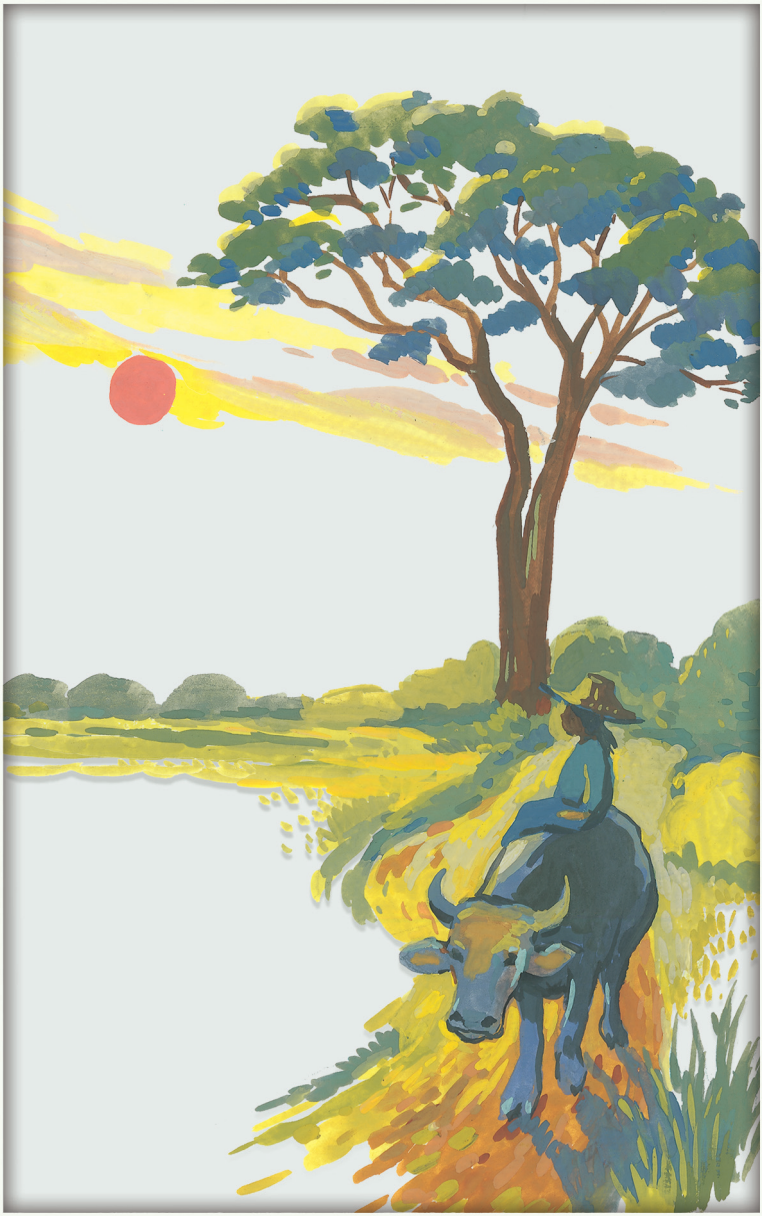

ท้องถิ่นหรือเกษตรกรทั่วโลก เพราะผู้ที่ต้องทำนาอยู่บนหลังคาราบาวไม่ได้มีแต่ท่านเพียงผู้เดียว ยังมีอีกเป็นแสนเป็นล้านคนและมีมานานแล้ว ไม่ได้มีเฉพาะในยุคของท่าน แต่มีมายาวนานมาก นับตั้งแต่โลกเกิดขึ้นตั้งอยู่และเสื่อมสลายไป หลายภพหลายชาติก็มีอย่างนี้ แต่จะมีชาวนาคนไหนบ้างที่คิดแบบคุณยาย

ไม่ว่ายามรุ่งอรุณ หรือยามตะวันชิงพลบ คุณยายท่านจะขี่คาราบาวและมองดวงตะวันไปด้วย ทั้งๆ ที่ท่านเป็นเกษตรกรที่อายุยังน้อย แต่ความคิดของท่านกลับลึกซึ้ง

และกว้างไกล หากเราลองคำนวณดูระยะทางจากโลกถึงดวงอาทิตย์จะเท่ากับ 93 ล้านไมล์ คุณยายท่านมีวิสัยทัศน์ยาวไกลถึงขนาดนี้ตั้งแต่อยู่บนหลังคาราบาว เกษตรกรที่ขี่คาราบาวแล้วคิดได้อย่างนี้ถือว่าไม่ธรรมดา แต่นี่คือความคิดคำนึงของท่านที่มีอยู่เป็นปกติวิสัย จนกระทั่งวันหนึ่งใครจะคิดว่าท่านสามารถทำได้จริงๆ ด้วยอานุภาพของวิชชาธรรมกาย

วิกฤติคือโอกาส

เกษตรกรในชนบทส่วนใหญ่ โดยปกติแล้วจะทำงานทุกวันยกเว้นวันพระ ซึ่งจะเป็นวันหยุดพักผ่อนเพื่อเข้าวัดทำบุญทำทานและรักษาศีล แต่สำหรับพ่อของคุณยายนั้น นอกจากเข้าวัดแล้วยังชอบดื่มสุรา เข้าทำนองวัดก็เข้าเหล้าก็กิน ทุกๆ วันพอกลับมาถึงบ้านก็จะทะเลาะกับแม่ของท่านเป็นประจำ จากปกติที่เป็นคนใจดีแต่เมื่อเมาแล้วก็จะเกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน พลอยทำให้ลูกๆ เดือดร้อนไปด้วย แม่ของท่านก็จะมี

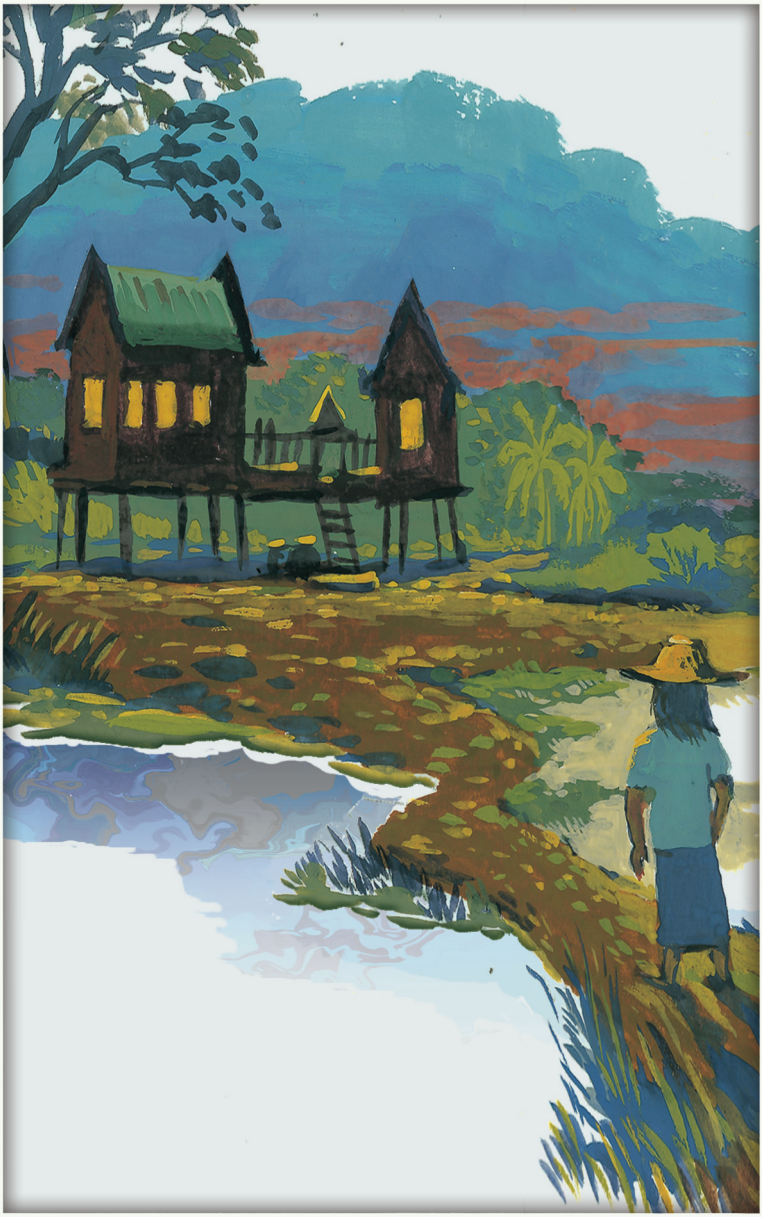

คำพูดเด็ดๆ เอาไว้สำหรับปรามพ่อในยามเมา คือทุกครั้งที่พ่อเมาแม่ก็จะเรียกพ่อว่า “ไอ้นกกระจอกอาศัยรังเขาอยู่” ที่เรียกอย่างนี้เพราะแม่เป็นผู้มีฐานะดีกว่าพ่อ จึงอุปมาพ่อว่าเป็นเหมือนนกกระจอก คำพูดนี้สะดุดใจพ่อทุกครั้ง เมื่อได้ยินคำนี้แล้วพ่อก็จะหยุด

มีอยู่วันหนึ่ง พ่อในฐานะเป็นผู้นำครอบครัวทนคำกล่าวของแม่ไม่ไหวทำให้ทะเลาะกันหนักขึ้น พ่อจึงตะโกนถามลูกๆ ว่า “พวกเอ็งได้ยินไหมล่ะ แม่เขาว่าพ่ออย่างไร” ลูกคนอื่นก็ไม่กล้าตอบทำให้พ่อตะโกนหนักขึ้น คุณยายท่านเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงไม่อยาก

ให้พ่อกับแม่ทะเลาะกันและไม่คิดว่าคำของแม่เป็นคำด่า จึงตอบกลับไปว่า “แม่เขาไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอก” พอพ่อได้ยินเท่านั้นเอง จึงหันมาโกรธคุณยายและแช่งด้วยความเมาว่า “ให้มึงหูหนวก 500 ชาติ” พอได้ยินแล้วคุณยายก็กลัวมาก เพราะถือว่าคำของพ่อแม่เป็นวาจาศักดิ์สิทธิ์ ท่านทั้งกลัวและกังวลใจแต่ท่านบอกว่า ในเมื่อพ่อเมาทุกวันอย่างนี้คงยังขอขมาไม่ได้ จึงตั้งใจว่าจะขออโหสิกรรมในยามที่พ่อใกล้จะละโลก ตามความเชื่อที่ว่าถ้าหากขอขมาแล้วพ่อให้อโหสิกรรม คำสาปแช่งนั้นก็จะหมดไป

ต่อมาพ่อของยายก็เริ่มป่วย และในวันที่ท่านจะละโลกนั้นคุณยายได้ออกไปยังท้องนาเพื่อทำงานของท่านตามปกติ โดยไม่ทราบเลยว่าพ่อของท่านจะสิ้นใจ ตามคติธรรมเนียมปฏิบัติโบราณแล้ว เวลาบุพการีจะละโลกไป ลูกๆ ต้องอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเพื่อขอขมาลาโทษเป็นครั้งสุดท้าย แต่คุณยายท่านยังอยู่กลางท้องนา ท่านได้ทราบในภายหลังเมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว จึงได้แต่เสียใจว่าไม่ได้อยู่ใกล้พ่อเพื่อขอขมาเหมือนลูกคนอื่นๆ

ธรรมดาแล้วการอยู่ร่วมกันระหว่างบุพการีและบุตรนั้น อาจจะมีบ้างที่บุตรล่วงเกินบุพการีโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม การที่บุตรพลาดพลั้งล่วงเกินบุพการีผู้ให้กำเนิดซึ่งเป็นประดุจพระอรหันต์ภายในบ้านนั้นจึงถือเป็นเรื่องใหญ่ การขอขมาลาโทษก่อนบุพการีจะสิ้นใจจึงเป็นสิ่งพึงกระทำ

คนธรรมดาสามัญโดยทั่วไปนั้นไม่อาจทราบได้เลยว่าหมู่ญาติที่ละโลกไปแล้วจะไปอยู่ที่ไหน จึงได้แต่ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติด้วยการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ซึ่งคุณยายก็ทำตามประเพณีอันดีงามนี้ ถึง

กระนั้นท่านก็ยังรู้สึกค้างคาใจที่ไม่ได้ขอขมาลาโทษพ่อ เป็นเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่ยังวนเวียนอยู่ในใจท่าน เพราะในส่วนของการปรนนิบัติบำรุงบิดามารดา ท่านก็ทำได้อย่างสมบูรณ์ยิ่ง ไม่ขาดตกบกพร่องแต่อย่างใด เนื่องจากท่านเป็นคนขยัน บ้านเรือนจึงสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยหมดทุกอย่าง ท่านจึงตั้งใจว่าไม่ว่าพ่อจะไปอยู่ที่ตรงไหนในปรโลก ท่านจะต้องตามไปขอขมาพ่อให้ได้ ความรู้สึกที่ท่านอยากจะตามหาพ่อนี้เองได้กลายเป็นแรงบันดาลใจอันแรงกล้าที่นำท่านไปสู่จุดหักเหของชีวิต ซึ่งเปลี่ยนชีวิตของท่านให้ก้าวเข้าสู่เส้นทางธรรมในเวลาต่อมา

ความคิดอัศจรรย์

ความคิดของคุณยายที่จะไปตามหาพ่อในปรโลกถือว่าเป็นความคิดอัศจรรย์ เพราะสำหรับคนทั่วไปนั้นเมื่อบุพการีละโลกไปแล้ว อย่างมากก็จุดธูปขอขมาหรือกราบไหว้ที่รูปภาพพร้อมกับทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ เสร็จแล้วก็ลืมเลือนไป บ้างก็ทำเป็นระยะๆ บ้างก็ไม่ทำเสียเลย แต่คุณยายไม่เป็นเช่นนั้น ท่านมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะพบพ่อเพื่อขอขมาให้ได้

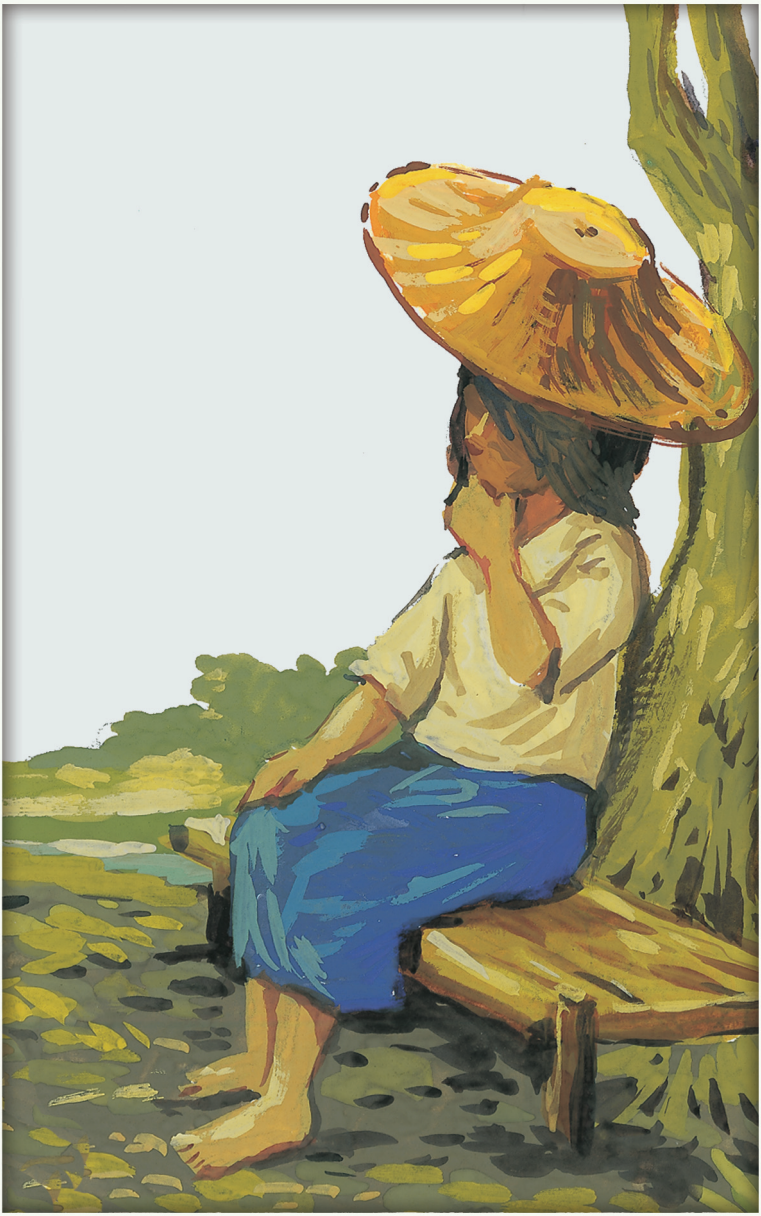

การที่คุณยายตั้งใจว่า “สักวันหนึ่งจะต้องตามไปขอขมาพ่อให้ได้ไม่ว่าจะอยู่หนใด” นับเป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดา หัวใจของท่านยิ่งใหญ่ยากที่จะมีใครเสมอเหมือน เป็นความคิดของชาวนาคนหนึ่งในสังคมเกษตรกรรมที่น่าอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ท่านไม่ได้คิดแค่วันเดียวแล้วล้มเลิก แต่ท่านคิดอย่างจริงจังฝังใจมาตลอดต่อเนื่องทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่าพ่อตายแล้วไปอยู่ไหน คืออยู่ที่ไหนไม่สำคัญ สำคัญที่ท่านจะไปหาให้ได้ นับแต่นั้นมาท่านก็พยายามเสาะหาว่ามีใครที่ไหนบ้างที่จะสามารถตอบคำถามที่ค้างคาใจ

หรือสอนให้ท่านไปพบพ่อได้ หากมีใครสักคนที่ช่วยให้ท่านสมปรารถนา ท่านก็จะยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เขาสมดังใจทุกประการ

ความคิดเช่นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ในหมู่มนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศหรือต่างประเทศทั่วโลก น้อยคนนักที่จะคิดอย่างยาย ความคิดนี้จึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย แม้ไม่อาจจะเทียบกับความคิดของพระบรมโพธิสัตว์ตอนแบกมารดาอยู่ในทะเลแล้วตั้งความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตาม แต่ก็เป็นความคิดที่แตกต่างจากคนทั่วไปอยู่มาก ถือว่าเป็นการคิดการใหญ่

แม้แต่หลวงพ่อเองยังรู้สึกทึ่งว่า “โอ้โฮ คนเช่นท่านนี้ไม่ธรรมดา” ท่านยอมที่จะประสบกับความลำบากยากเข็ญนานัปการ ยอมที่จะอดทนและทำทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นประดุจผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้าที่ใครๆ อาจจะมาเหยียบย่ำได้ ท่านจะไม่สนใจสิ่งเหล่านั้น เพราะท่านมีความคิดอันมหัศจรรย์ที่เป็นเป้าหมายของชีวิตว่าจะต้องไปพบพ่อในปรโลกให้ได้

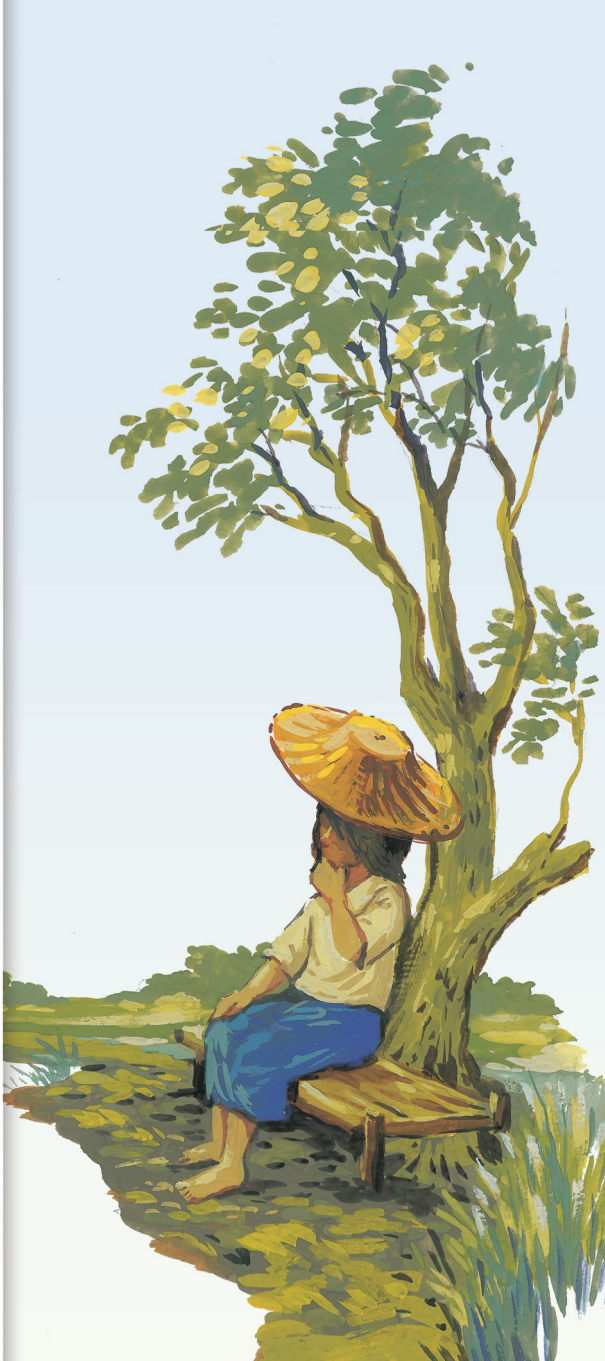

กิตติศัพท์วิชชาธรรมกาย

คุณยายได้เพียรพยายามเสาะหาว่ามีใครบ้างที่จะสามารถเป็นครูสอนวิธีพบพ่อที่ตายไปแล้วได้ จนกระทั่งท่านมีอายุได้ 18 ปี ในที่สุดบุญก็บันดาลให้ท่านได้ยินกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นท่านเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ โดยหลวงปู่สอนว่าใครก็ตามที่เข้าถึงพระธรรมกายและเรียนวิชชาธรรมกายแล้วจะสามารถไปเยือนนรกหรือสวรรค์ได้ จับมือถือแขนชาวสวรรค์หรือสัตว์นรกก็ได้ พูดจา

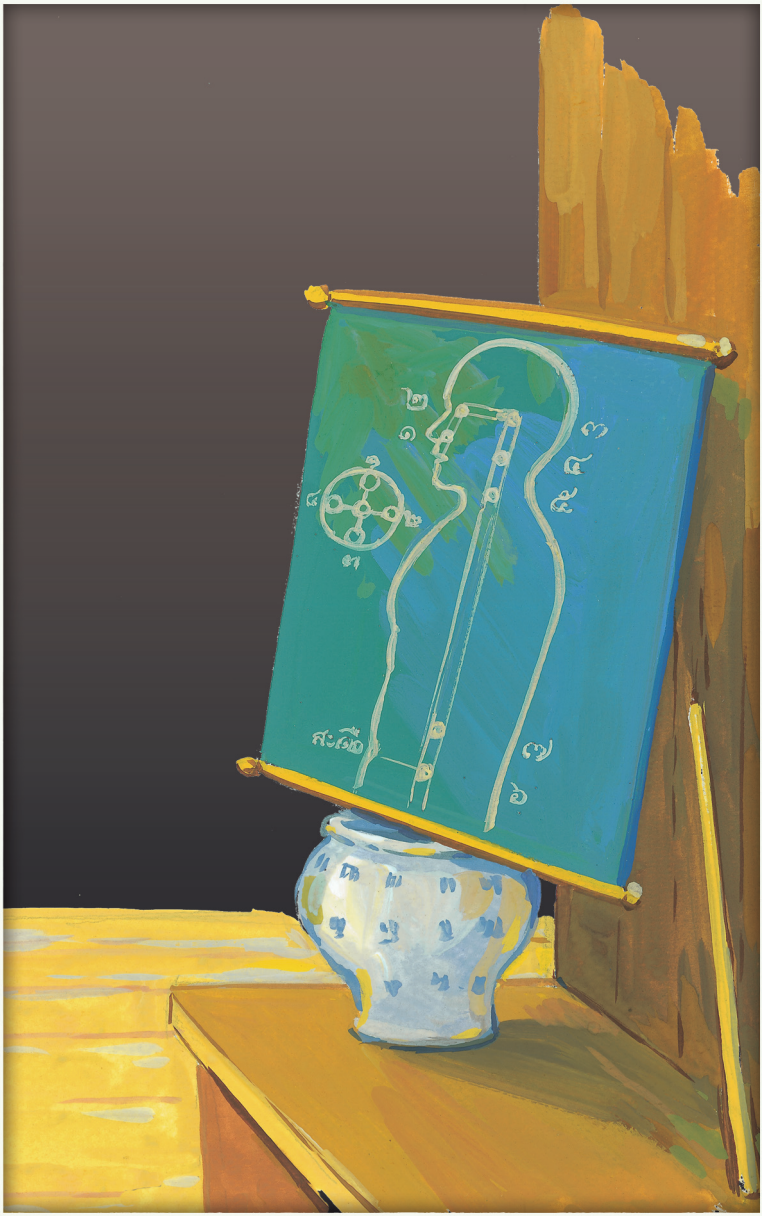

โต้ตอบคุยกันรู้เรื่องเหมือนคุยกันกับมนุษย์ในโลก สามารถที่จะไปพบพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย บรรพบุรุษ บุพการี ญาติสนิทมิตรสหาย สัมพันธชนที่ละโลกไปแล้วเพื่อเอาบุญไปให้ได้ ส่วนใครที่มีทุกข์อยู่ในอบายก็สามารถช่วยได้ด้วยวิชชาธรรมกาย

บุคคลที่จะสอนวิธีการไปนรกไปสวรรค์ ไปช่วยพ่อแม่ได้ถือว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดา เพราะวิชชานี้ไม่มีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาใดๆ ในโลก แต่มีที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นผู้สอน เมื่อคุณยายได้ทราบดังนี้แล้วท่านก็ตื่นเต้นดีใจมาก ความทุกข์ที่

อยู่ในอกของท่านก็มลายหายไปครึ่งหนึ่ง ราวกับได้ของขวัญอันประเสริฐหรือได้สมบัติจักรพรรดิ ถือว่าเป็นข่าวดีที่สุดที่ไม่มีอะไรจะประเสริฐไปกว่านี้

ท่านปีติมากในระดับที่ตัดสินใจและวางแผนการที่จะไปวัดปากน้ำในทันที และรอคอยเวลาอันเหมาะสมเพื่อที่จะจัดการเรื่องทางบ้านให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน จนกระทั่งท่านมีอายุได้ 26 ปี จึงสละทรัพย์สมบัติแก้วแหวนเงินทองที่พ่อแม่ให้ นำมามอบให้กับพี่น้องและหมู่ญาติจนหมด ส่วนที่ดินท่านก็ถวายพระน้องชายที่บวชอยู่

ในสังคมเกษตรกรรมนั้นใครมีเครื่องประดับต่างๆ ก็ถือว่าเป็นคนมีฐานะเป็นที่นับหน้าถือตา แต่คุณยายท่านก็สามารถสละสิ่งเหล่านี้ได้หมดเพื่อบรรลุเป้าหมายท่านตั้งใจออกจากเรือน เหมือนนกที่จากคอนเรียกได้ว่า มาแต่ตัวกับหัวใจและมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่ปรารถนาจะไปพบพ่อในปรโลกเท่านั้น

ในวันที่คุณยายอำลาแม่และสมาชิกในครอบครัวเพื่อเข้ากรุงเทพฯนั้น แม่ของท่านร้องไห้คร่ำครวญว่าลูกสุดที่รัก ซึ่งทั้งขยัน

จิตใจงดงาม พูดจาดี มีความกตัญญูกตเวที และไม่เคยมีปัญหาอะไรกับใคร อีกทั้งเป็นกำลังหลักของบ้านกำลังจะจากไปแล้ว ความห่วงหาอาลัยอาวรณ์นั้นมีมากเหลือเกิน แต่สำหรับคุณยายใจของท่านเป็นปกติ เมื่อแม่ของท่านรู้ว่าเหนี่ยวรั้งคุณยายไว้ไม่ได้จึงเรียกท่านเข้าไปหาแล้วหยิบเงินให้ 2 บาท พร้อมกับพูดว่า เอ็งไม่เอาอะไรแต่เอ็งอย่าปฏิเสธเงินของแม่เลย คุณยายก็รับมาเพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ แล้วแม่ก็หันหลังร้องไห้อีก ท่านจึงได้แต่ยกมือขึ้นไหว้แล้วเดินจากไป

คุณยายบอกหลวงพ่อว่า ตอนนั้นยายตัดขาดสิ่งต่าง ๆ ออกจากใจจนหมด ทั้งทรัพย์สิน ที่ดิน หมู่ญาติ และความผูกพันที่มีต่อครอบครัว ท่านยอมตัดขาดหมดสิ้นเพื่อออกแสวงหาสิ่งที่ประเสริฐ แล้วท่านก็ไม่ได้ย้อนกลับมาบ้านอีกเลยจนกระทั่งแม่ของท่านละโลกไป

Grace In My Heart!

สมปรารถนา

สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ ๐ กว่าจะเข้าถึงธรรม ๐ ช่วยพ่อจากนรก

...กว่าที่คุณยายของเรา
จะเข้าถึงพระธรรมกายได้
ก็ต้องอาศัยความเพียร
ความอดทนและความเสียสละ
ยอมทนทุกอย่าง
ท่านต้องทำอย่างจริงจังต่อเนื่องกัน
แล้วในที่สุดท่านก็สมหวัง...

สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ

หลังจากที่ได้ยินได้ฟังกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำแล้ว คุณยายก็สืบดูว่าใครจะพาท่านไปถึงครูบาอาจารย์ได้ แล้วท่านก็ทราบมาว่าคุณนายเลี้ยบ ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญคนหนึ่งของวัดปากน้ำ สามารถเป็นสะพานเชื่อมให้ท่านได้ คุณนายเลี้ยบเป็นเศรษฐินีที่ไปทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำเป็นประจำ เป็นกองเสบียงสำคัญคนหนึ่งของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านจึงตั้งใจว่าจะต้องไปอยู่ที่บ้านของคุณนายเลี้ยบให้ได้

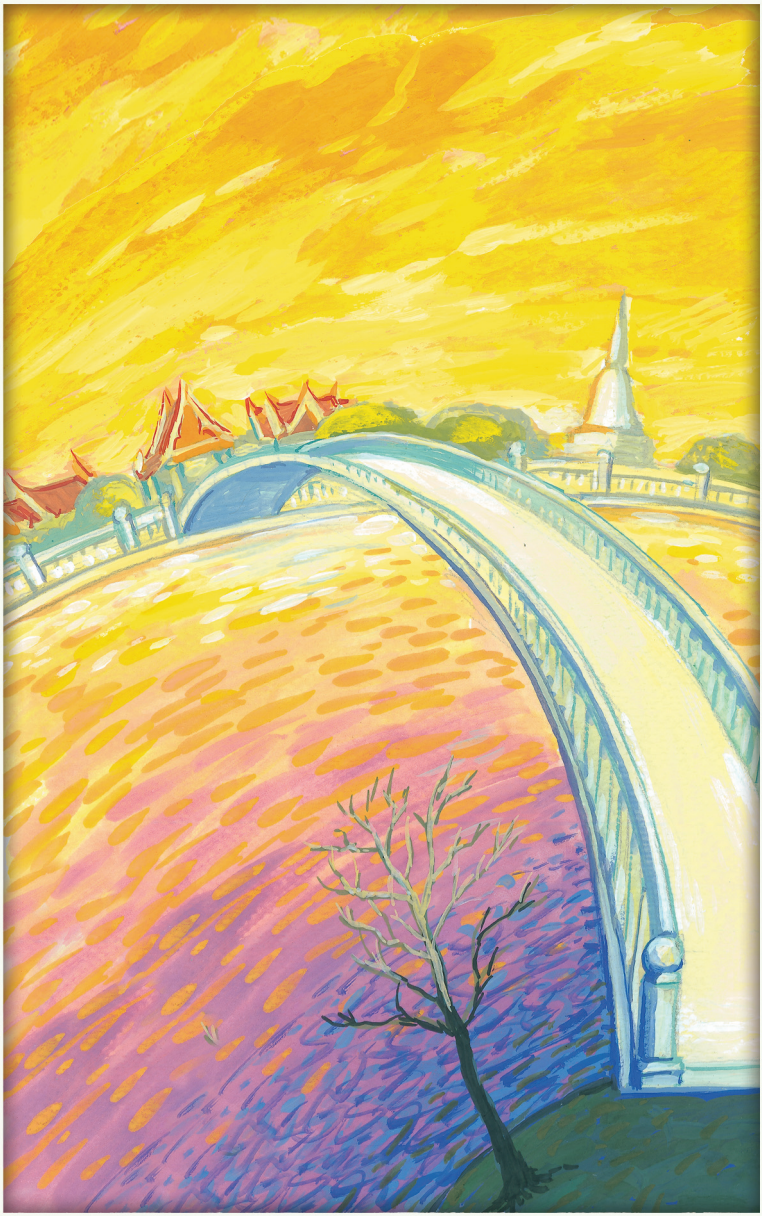

เสียก่อน เพราะท่านคิดไปตามขั้นตอนว่าท่านยังไม่รู้จักใคร หากไปวัดปากน้ำเองโดยตรงอาจจะไม่มีใครรับเอาไว้ เนื่องจากท่านเองก็ไม่ได้เรียนหนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

เมื่อคุณยายไปถึงบ้านคุณนายเลี้ยบท่านก็ยอมตนเป็นคนรับใช้ ทั้งที่อยู่บ้านแล้วมีอิสระ แต่ท่านก็ยอมสละทุกสิ่ง ถึงกระทั่งยอมเป็นคนรับใช้เศรษฐินีท่านนี้ ด้วยเพียงหวังว่าคุณนายจะเป็นประดุจสะพานเชื่อมพาท่านไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญเพื่อเรียนวิชชาธรรมกาย ท่านศึกษาลู่ทางและวางแผนคิดการใหญ่ไปถึงขนาดนั้น ถือได้ว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลยที่

คนมีฐานะพออยู่พอกินไม่เดือดร้อนด้วยเรื่องใด ๆ กินอยู่แต่พอดีในวิถีชีวิตสังคมเกษตรกรรม จะต้องมายอมตนเป็นคนรับใช้ถึงขนาดนี้

ด้วยความที่คุณยายเป็นคนมีระบบมีระเบียบและรักความสะอาดมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใดก็จะทำหน้าที่พิชิตความสกปรกในทุกหนทุกแห่ง ท่านทนไม่ได้ที่จะเห็นความไม่สะอาด แม้ว่างานที่บ้านคุณนายเลี้ยบจะเป็นงานของคนรับใช้ แต่ท่านก็อดทนทำด้วยความเพียร ตั้งใจทำความดีจนกระทั่งเจ้าของบ้านรักใคร่เอ็นดูไว้เนื้อเชื่อใจ

ท่านทำงานหนักเป็นสองถึงสามเท่าเมื่อเทียบกับคนรับใช้อื่น ๆ ด้วยความขยันหมั่นเพียรมีระบบระเบียบจึงทำให้ท่านสามารถดูแลบ้านได้เป็นอย่างดี

ความดีงามของท่านนี้เองทำให้ท่านได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าคนดูแลรับใช้เป็นผู้จัดการบ้านที่ดูแลทุกอย่าง และคนรับใช้คนอื่น ๆ ที่อยู่มาก่อนก็ต้องกลายเป็นลูกน้องของท่านกันหมด คุณนายเลี้ยบไว้วางใจท่านมากถึงขนาดมอบกุญแจห้องเก็บกำปั่นเงินและทรัพย์สมบัติทั้งหมด ซึ่งเป็นห้องสำคัญที่สุดให้ท่านดูแล กุญแจดอกสำคัญนี้สามารถ

ไขเปิดเอาสมบัติต่าง ๆ ได้ทั้งหมด แม้คุณยายจะสามารถเดินเข้าออกได้ตลอด แต่ท่านก็เข้าไปเพื่อทำหน้าที่รักษาความสะอาดเท่านั้น เพราะท่านเป็นที่หนึ่งในด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความดีของท่านจึงเป็นที่ยอมรับของคุณนายเลี้ยบซึ่งหวังอยากให้ท่านอยู่รับใช้ใกล้ชิดจนตลอดชีวิต

คุณยายทำความดีมากมายถึงขนาดนี้ก็เพราะหวังจะชนะใจเจ้าของบ้านให้ได้ เพื่อที่เจ้าของบ้านจะได้พาท่านไปพบครูบาอาจารย์คือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ แล้วในที่สุดโอกาสก็มาถึง เมื่อวันหนึ่งเจ้าของบ้าน

ได้อนุญาตให้ไปนั่งสมาธิด้วยกันบนดาดฟ้า ถือเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่สำหรับคุณยายเพราะท่านมาที่นี่ก็เพื่อการนี้ เพื่อให้ที่นี่เป็นประดุจสะพานเชื่อมข้ามไปถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ผู้ที่จะถ่ายทอดวิชชาธรรมกายให้กับท่านเท่านั้นเอง

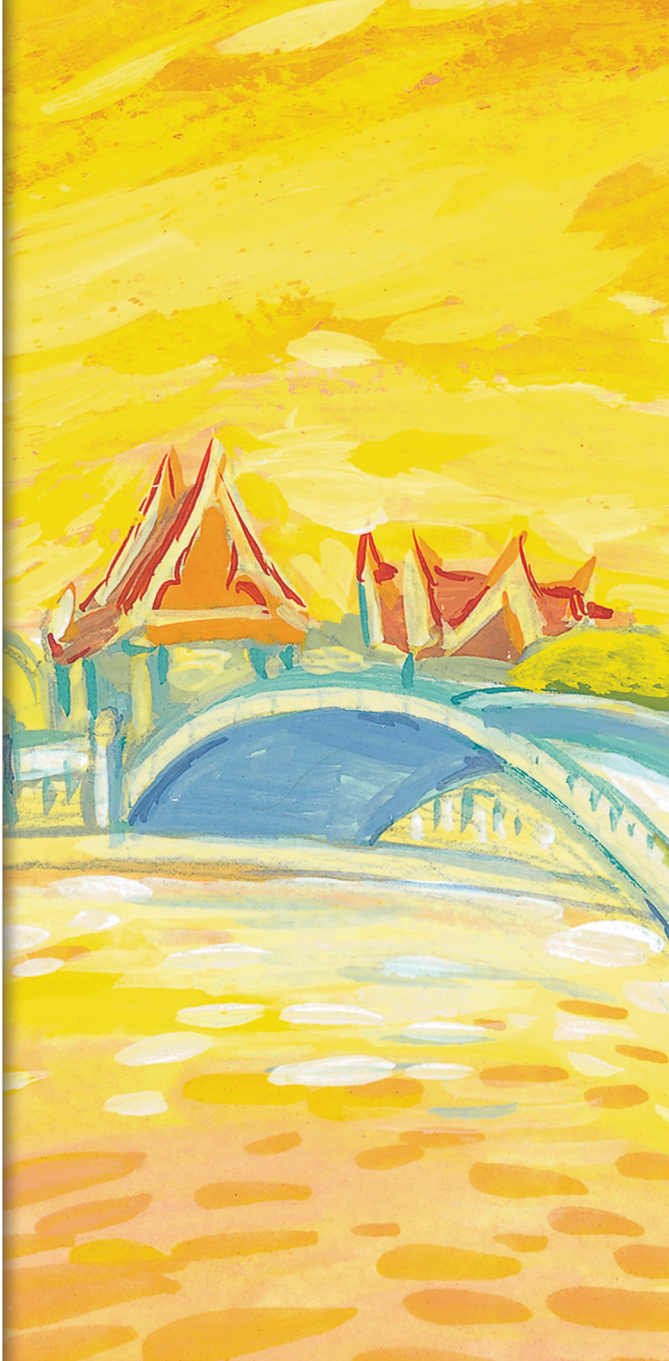

กว่าจะเข้าถึงธรรม

สมัยนั้นการคมนาคมลำบาก เดินทางไปเรียนธรรมะเป็นประจำก็ไม่สะดวก ท่านเศรษฐินีจึงเชิญอาจารย์สอนปฏิบัติธรรมมาจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แล้วบุญก็บันดาลให้คุณยายได้พบกับผู้ที่เคยสร้างบารมีร่วมกับท่านมานานนับภพนับชาติกันไม่ถ้วน คือ คุณยายอุบาสิกาทองสุก สำแดงปั้น ผู้เป็นปฐมาจารย์ ขณะนั้นท่านยังครองเพศคฤหัสถ์ ยังไม่ได้บวชเป็นแม่ชี พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำได้มอบหมายให้ท่านทำหน้าที่เผยแผ่

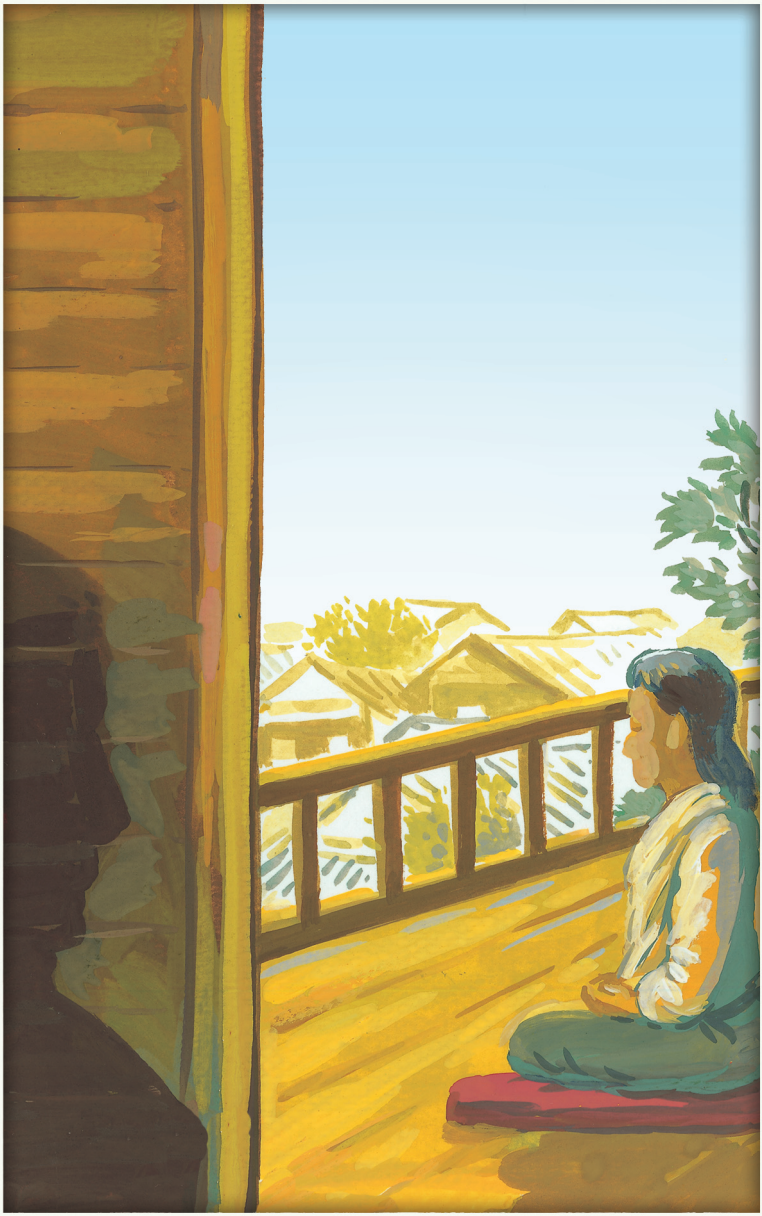

เพราะท่านเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านจึงได้มาแนะนำธรรมปฏิบัติที่บ้านของคุณนายเลี้ยบ ซึ่งคุณยายอาศัยอยู่

เวลาคุณนายเลี้ยบเรียนธรรมะก็จะนั่งกันบนดาดฟ้า ส่วนคุณยายแม้มีความสนใจอย่างมากอยากจะตามขึ้นไปเรียนด้วย แต่ก็ไม่กล้าเพราะคิดว่าตนเป็นคนรับใช้ ไม่ควรที่จะเข้าไปนั่งกับเจ้านาย ท่านจึงได้แต่แอบเมียงมองดูและเงี่ยหูฟังว่าสอนอะไรบ้าง เมื่อได้ยินคำว่า “สัมมา อะระหัง” เท่านั้นก็ดีใจ แล้วทุ่มเทสุดตัวโดยบริหารจัดสรรเวลาทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายเอาไว้ให้เสร็จ

เรียบร้อยสมบูรณ์อย่างไม่มีที่ติ และสงวนเวลาที่เหลือเอาไว้สำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแอบ ๆ ซ่อน ๆ ลักลอบทำความดีโดยลองปฏิบัติธรรมด้วยตนเอง

นอกจากนี้คุณยายยังต้องทำความดีเพิ่มเติมด้วยการดูแลและอุปัฏฐากคุณยายทองสุกผู้เป็นครูบาอาจารย์ของคุณนายเลี้ยบด้วยหวังว่าท่านจะถ่ายทอดธรรมะคือวิชชาธรรมกายให้ เมื่อคุณยายอาจารย์ทองสุกมาพักอยู่ที่บ้านเพื่อสอนธรรมะ ท่านก็จะดูแลซักรีดเสื้อผ้า จัดหาอาหาร ที่พัก ที่หลับที่นอน และทุกสิ่งทุกอย่าง พร้อม ๆ กับการดูแล

เอาอกเอาใจเจ้าของบ้าน งานของคุณยายจึงหนักมากแต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคที่ทำให้ท่านมีข้ออ้าง ข้อแม้ หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติธรรม ทุกวันท่านจะรีบทำงานแล้วก็ชิงช่วงเวลาที่มีเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยมาแอบปฏิบัติธรรม ฝึกใจหยุดใจนิ่ง เพราะท่านทราบมาว่าต้องปฏิบัติธรรมเท่านั้นจึงจะเข้าถึงพระธรรมกายได้

คุณยายท่านทำอยู่อย่างนี้จนกระทั่งคุณนายเลี้ยบและคุณยายทองสุกเกิดความเห็นใจ จึงอนุญาตให้เรียนธรรมะด้วยกันบนดาดฟ้าอย่างเปิดเผย คุณยายรู้สึกดีใจมาก

เวลากลางวันท่านก็ขยันทำงานให้เสร็จเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนธรรมะกับคุณยายทองสุก เมื่อเข้าเรียนแล้ว ท่านก็จะได้ยินแต่เรื่องนรกสวรรค์ที่คุณยายทองสุกเล่าให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ จึงเป็นแรงผลักดันให้ท่านตั้งใจฝึกปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ท่านต้องขยันทำงานบ้านเพื่อหาเวลาว่างมาปฏิบัติธรรมเพิ่มเติม แต่ก็นั่งได้ไม่นานเท่าไรเพราะเกรงว่าคุณนายเลี้ยบจะตำหนิเรื่องงาน ท่านต้องแอบทำความดีอยู่เสมอ ๆ แม้จะมีเวลาว่างแค่ 5 นาที ก็จะเดินเข้าห้องพระเพราะห้องพระไม่ค่อยจะมีใครเข้ากัน พอได้ยินเสียงใครเดินผ่านมาก็จะลุก

ทันที ปฏิบัติใหม่ๆ ก็รู้สึกทึบๆ ตื้อๆ ต่อมาจึงค่อยๆ โล่ง โปร่ง เบา สบาย แต่ผลการปฏิบัติธรรมก็ยังไม่คงที่นัก วันนี้ได้ พรุ่งนี้ไม่ได้ สลับกันไปมา ต้องค่อยเรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ไปเรื่อยๆ กว่าจะมีประสบการณ์เห็นจุดเล็กๆ ที่เหมือนดวงดาวก็ใช้เวลาพอสมควร

ท่านเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า วันหนึ่งท่านไม่ได้คิดอะไรรู้สึกว่าใจนุ่มและนิ่ง ในท่ามกลางความมืดท่านก็เริ่มเห็นจุดใสๆ เหมือนดวงดาวที่เกิดขึ้นมาเองพร้อมกับความสุขในขณะที่รู้สึกว่าตัวหายไป ท่านเล่า

ให้ฟังว่า ยายมีความสุขจัง เพียงแค่ได้เห็นจุดใสๆ เล็กๆ เหมือนดวงดาวในอากาศ แล้วดวงดาวนั้นก็ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น บางวันก็ชัดมาก บางวันก็ชัดน้อย เห็นอยู่เกือบทุกวัน ท่านจึงกราบเรียนคุณยายทองสุก “พี่ๆ ฉันเห็นดวงใสๆ แล้ว” คุณยายทองสุกท่านก็ย้ำว่าให้หยุดนิ่งต่อไปเรื่อยๆ นับตั้งแต่นั้นท่านก็พยายามประคองใจอยู่ตลอดเวลา ทำสมาธิเพียงแค่วันละสองเวลา คือยามหลับตากับลืมตา ไม่ว่าจะทำงานบ้านหรือทำกิจใดๆ ท่านก็รักษาใจให้อยู่ภายในไปด้วย หยุดนิ่งดูดวงที่ชัดบ้างไม่ชัดบ้าง ดูไปสบายๆ จนกระทั่ง

วันหนึ่งท่านได้เห็นดวงชัดใส ท่านบอกว่าใสมากมีขนาดเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ติดอยู่ที่กลางกาย แล้วก็จรดใจนิ่งไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย ท่านบอกว่าองค์พระขึ้นมาเองแล้วก็เกิดความสุขความปีติใจอย่างไม่มีประมาณ

กว่าที่คุณยายของเราจะเข้าถึงพระธรรมกายได้ก็ต้องอาศัยความเพียร ความอดทน และความเสียสละ ยอมทนทุกอย่าง ท่านต้องทำอย่างจริงจังต่อเนื่องกัน แล้วในที่สุดท่านก็สมหวัง ความสำเร็จของท่านจึงไม่ได้เกิดขึ้นอย่างง่ายๆ และเมื่อท่าน

ได้เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านก็มุ่งมั่นทำในสิ่งที่ปรารถนาต่อไป นั่นคือการตามหาพ่อในปรโลกเพื่อสะสางเรื่องที่ยังค้างคาใจมาเนิ่นนานนั่นเอง

ช่วยพ่อจากนรก

เมื่อคุณยายเข้าถึงพระธรรมกายได้หลายวันแล้ว ท่านเล่าว่าดีใจและมีความสุขมาก จึงไปเรียนให้คุณยายทองสุกทราบว่า “พี่ๆ ฉันเห็นองค์พระแล้ว ฉันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระแล้ว ฉันอยากไปหาพ่อจังเลย” คุณยายทองสุกจึงชี้แนะหรือต่อธรรมะเพิ่มเติมให้ โดยบอกให้คุณยายมองเข้าไปกลางกายในกายตามหลักวิชชาไปเรื่อยๆ ก่อน จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อท่านทำได้ตามอย่างที่คุณยายทองสุกแนะนำแล้ว

จิตละเอียดมากและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เห็นกายต่างๆ ภายในชัดเจน คือกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม และกายธรรม กายเหล่านี้ซ้อนกันอยู่ ท่านจึงบอกกับคุณยายทองสุกว่า “พี่ ฉันพร้อมแล้วที่จะไปหาพ่อ”

เมื่อทราบดังนั้นคุณยายทองสุกจึงพาท่านขึ้นไปบนดาดฟ้าด้วยกันในเวลากลางคืน แล้วก็นั่งนิ่งๆ หยุดในหยุดพร้อมๆ กันไป ต่างคนต่างนั่งไปสักระยะหนึ่งจนกระทั่งถึงจุดแห่งความตั้งมั่นของใจ แต่คุณยายทองสุกท่านก็คอยตรวจตราด้วยญาณของท่าน

ไปด้วยว่าศิษย์ของท่านไปถึงระดับนั้นจริงไหม ท่านนั่งปฏิบัติประกบคู่ร่วมกันไปโดยต่างก็เห็นซึ่งกันและกันในสมาธิ แล้วคุณยายทองสุกก็พูดขึ้นว่า “เอ้า! ละเอียดแล้ว...ทำอย่างนี้...” แล้วท่านก็บอกวิธีการและไปด้วยกัน

เมื่อกายเบาละเอียดเท่ากับใจและรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว ไม่ว่าส่งใจไปที่ไหนกายก็จะไปถึงที่นั่น หากอยู่กับพระธรรมกายก็จะไปถึงได้เลย และต่างก็จะเห็นกันและกัน คือคุณยายทองสุกก็จะสามารถเห็นคุณยายว่าทำอะไรอยู่ในขณะหลับตา และคุณยายก็สามารถเห็นคุณยายทองสุกในสมาธิ

ได้ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าไปด้วยกัน แล้วก็จะคุยกันทั้งภายนอกและภายใน คุยไปด้วยทำสมาธิไปด้วยกันเป็นทีม เข้าธรรมกายไปพร้อมกันแล้วก็ทำตามหลักวิชชาเรื่อยไป คุณยายบอกว่าท่านไปแค่ยมโลกยังไม่ถึงมหานรก เพราะคุณพ่ออยู่ที่นั่น ทีแรกท่านก็ไม่รู้ว่าพ่อไปอยู่ตรงไหน คุณยายทองสุกก็แนะว่า “อีก้างเอ๊ย มึงเข้านิ่งๆ เข้าไปนึกถึงพ่อสิ” (คุณยายทองสุกท่านเรียกคุณยายอาจารย์ว่า “อีก้าง” ด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย เป็นฉายาที่ท่านตั้งไว้ใช้คนเดียวเท่านั้นเพราะคุณยายผอมมาก แล้วคุณยายก็จะเรียกคุณยายทองสุกว่า “พี่”)

จากนั้นคุณยายท่านก็จรดใจนิ่งแล้วก็นึกว่าพ่ออยู่ไหนขอให้ไปที่นั่น แล้วจิตของท่านก็ถูกดูดวูบลงไปเห็นไฟนรกลุกโชติช่วงพร้อมกับมีสัตว์นรกถูกเจ้าหน้าที่เอากระบวยตักน้ำทองแดงร้อนจัดมากรอกทำให้ร่างกายแหลกเหลวอย่างทุรนทุราย ต้องตายแล้วเกิดใหม่เพื่อรับโทษ วนไปวนมานับครั้งไม่ถ้วน ท่านก็เล่าว่าพอพระธรรมกายไปถึงแล้วไฟนรกก็ดับมอดลง สามารถเห็นสัตว์นรกที่หลุดจากเครื่องทัณฑ์ทรมานชั่วคราวด้วยอานุภาพของพระธรรมกาย แล้วท่านก็เห็นพ่อของท่านอยู่ ณ ที่ตรงนั้น ร่างกายของพ่อผ่ายผอมดำคล้ำ ไม่นุ่งผ้าเลย เมื่อพ่อเห็นคุณยายเข้าก็วิ่ง

เข้ามาหาร้องขอให้ท่านช่วย แต่เนื่องจากท่านเพิ่งเข้าถึงพระธรรมกายได้ไม่นาน ยังทำอะไรไม่ถูก ด้วยความสงสารพ่อมากและไม่รู้ว่าจะช่วยได้อย่างไร กายมนุษย์หยาบก็น้ำตาไหลออกมาเพราะจิตถอนขึ้นมาติดกับกายหยาบจึงมีสัญญาหยาบ ๆ ติดอยู่

คุณยายทองสุกจึงถามขึ้นว่า “อีก้างมึงร้องไห้ทำไมน่ะ” “พี่... ฉันเห็นพ่อแล้วล่ะ พ่อบอกให้ช่วย อยากพ้นทุกข์จากตรงนี้ พ่อบอกว่าพ่อมาอยู่ตรงนี้เพราะกรรมดื่มสุราวันละ 10 สตางค์” ดื่มสุราเป็นอาจิณกรรมก็เลยได้บาปอยู่ไม่น้อย แต่บุญที่ทำตาม

ประเพณีก็บรรเทาเอาไว้ไม่ให้ไปถึงมหานรก ซึ่งทุกข์ทรมานกว่านี้มาก เมื่อได้ยินดังนั้นแล้ว คุณยายทองสุกก็แนะนำวิธีการเพื่อช่วยเหลือพ่อขึ้นมาจากยมโลก โดยอาศัยพระธรรมกาย แนะนำให้พ่ออาราธนาศีล 5 และให้พ่อนึกถึงบุญที่เคยทำไว้สมัยเป็นมนุษย์ บุญเก่าจะช่วยพ่อได้

นับว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดาทีเดียวที่คนเป็น ๆ จะสามารถไปเยือนปรโลกได้ แล้วก็ไม่ใช่การไปเที่ยวเฉย ๆ แต่ไปเพื่อช่วย ไม่คิดไม่แปลก แต่ถ้ายิ่งคิดยิ่งแปลกทีเดียว เป็นสิ่งที่เหลือวิสัยของการคิดหรือคาดเดาว่าคนตาย

ไปแล้วจะสามารถไปพบกัน คุยกัน ขอขมากัน แล้วก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้อย่างไร คุณยายท่านอาศัยอานุภาพของพระธรรมกายนำพาพ่อไปอยู่ในเทวโลก มีวิมานหลังเล็ก ๆ ที่ซอมซ่ออยู่แถบชายขอบของสวรรค์ เกิดขึ้นด้วยบุญที่เข้าวัดทำบุญตามประเพณี พ่อดีใจมากที่ได้พ้นจากทัณฑ์ทรมานแล้ว กายก็เปลี่ยนจากกายของภพอบาย เป็นกายของเทพบุตร พระธรรมกายของคุณยายก็แนะนำพ่อว่าหากพ่อไม่อยากลงไปอยู่ที่เดิมก็ให้ภาวนา “สัมมา อะระหัง” อย่างต่อเนื่อง จากนั้นจึงสอนให้เทพบุตรใหม่เจริญสมาธิภาวนา

แล้วก็อุทิศแบ่งบุญจากการปฏิบัติธรรมจนกระทั่งได้เข้าถึงพระธรรมกายให้ด้วย วิมานของพ่อจึงสว่างไสวและมีสมบัติอันเป็นทิพย์เกิดขึ้น กายทิพย์ก็ดูงดงามมากขึ้นแล้วก็ได้เจริญสมาธิภาวนา คุณยายท่านหมั่นไปเยี่ยมดูพ่อบ่อย ๆ และเห็นว่ากายของพ่อสว่างไสวเพิ่มขึ้นก็ดีใจว่าบุญเก่าตามมาช่วยทันแล้ว คงไม่หล่นลงไปยมโลกอีก แต่เพื่อความไม่ประมาทก็ยังต้องทำภาวนาต่อไป

เมื่อคุณยายท่านหมดเครื่องกังวลเกี่ยวกับพ่อเพราะได้สมความปรารถนาในการขอขมาในปรโลกแล้ว คำสาปแช่งให้

หูหนวก 500 ชาตินั้นก็เป็นอันได้รับการอโหสิกรรม นอกจากนี้ท่านยังได้ตอบแทนพระคุณด้วยการช่วยพ่อให้พ้นจากยมโลกอีกด้วย ท่านจึงมีความสบายใจและคิดอยากจะไปวัดปากน้ำเพื่อมุ่งหน้าศึกษาวิชชาธรรมกายจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ต่อไป

Grace In My Heart!

4 พบหลวงปู่

ฝันบอกเหตุ ๐ มาช้าไป ๐ จากไปไม่หวนคืน

...ถึงเวลาค่อนรุ่ง ก็ฝันเห็นแม่น้ำสายใหญ่
อีกฟากหนึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่ครึ้มไปด้วยร่มเงา
แผ่กิ่งก้านสาขาให้ความร่มเย็น...

...ภายหลังท่านจึงได้รู้เรื่องราวว่า
นี้เป็นบุพนิมิตแสดงให้เห็นว่า
ท่านจะได้พบกับมหาปูชนียาจารย์
ที่จะให้ความร่มเย็น
เป็นร่มเงาชีวิตให้แก่ท่านตลอดไป...

ฝันบอกเหตุ

เนื่องจากคุณยายไม่ได้ตั้งใจที่จะมาเป็นคนรับใช้ไปตลอดชีวิต เป้าหมายที่แท้จริงของท่านในการมาอาศัยอยู่ที่บ้านของคุณนายเลี้ยบก็คือ การได้โอกาสในการศึกษาธรรมะที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญจนสามารถพบพ่อในปรโลกได้เท่านั้น เมื่อท่านได้พบพ่อในปรโลกเพื่อขออโหสิกรรมและช่วยให้พ้นจากนรกแล้ว ท่านก็มีความปรารถนาอยากจะศึกษาธรรมะเพิ่มเติมจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ขณะนั้นท่านมีอายุ 29 ปี ท่านก็

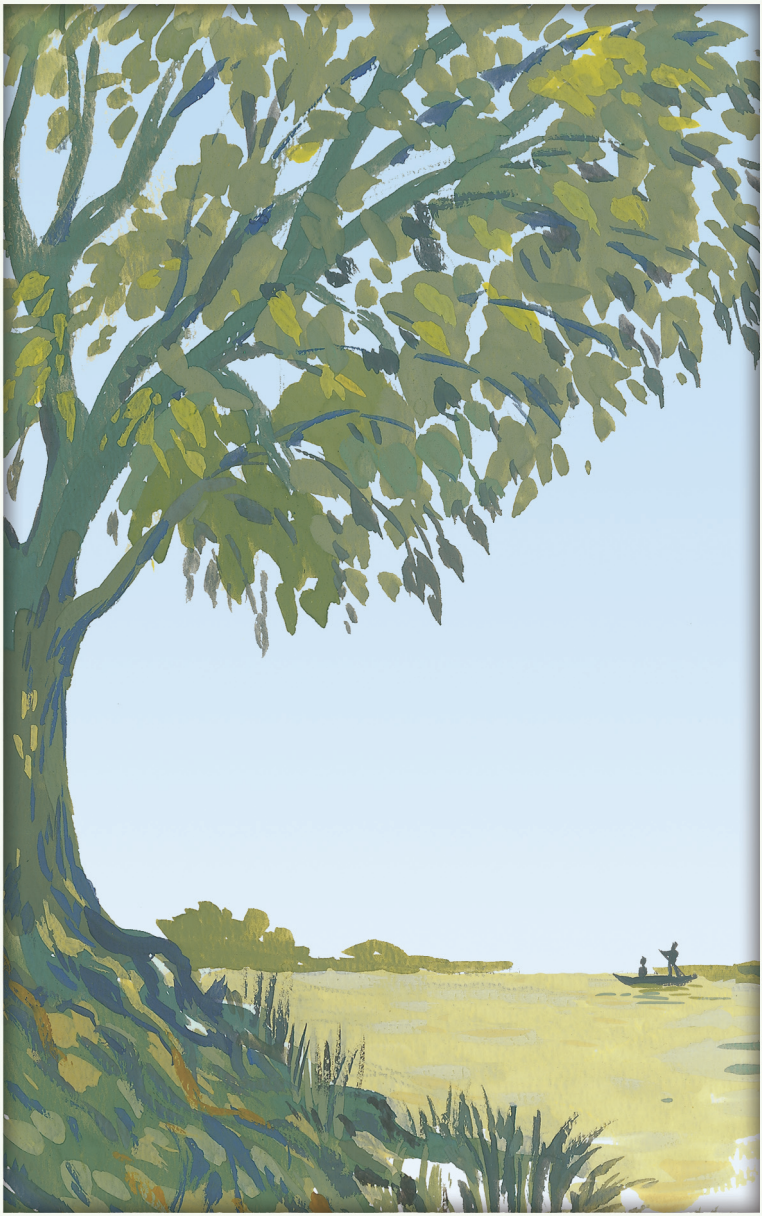

หารือกับคุณยายทองสุกว่า “พี่ๆ ฉันไม่ได้คิดจะมาเป็นคนรับใช้เขาตลอดชาตินะ ฉันต้องการที่จะไปเข้าวัดศึกษาธรรมะกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พี่ช่วยพาฉันไปหน่อยสิ” คุณยายทองสุกก็บอกว่า “อีก้างเอ้ย! เอาอย่างนี้ ทำความดีมาก็ตั้งเยอะ เป็นหัวหน้าคนรับใช้บ้านนี้มานานแล้วนี่ เราทำความดีจนกระทั่งเขาไว้วางใจแล้วนี่ เราขออนุญาตเขาไปอยู่รักษาศีล ปฏิบัติธรรมสักเดือนหนึ่งเถอะ” คุณยายทองสุกจึงบอกกับคุณนายเลี้ยบซึ่งท่านก็มีใจยินดีเรื่องธรรมะเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงอนุญาตด้วยความเต็มใจ

ในคืนนั้นเอง หลังจากที่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว คุณยายก็นอนหลับอยู่ในอู่แห่งทะเลบุญจนถึงเวลาค่อนรุ่งก็ฝันเห็นแม่น้ำสายใหญ่ อีกฟากหนึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่ครึ้มไปด้วยร่มเงาแผ่กิ่งก้านสาขาให้ความร่มเย็น ท่านขึ้นเรือที่เขารับจ้างแจวข้ามฟากแล้วก็เดินฝ่าเปลวแดดไปนั่งอยู่ใต้ต้นโพธิ์ใหญ่นั้น สังเกตเห็นว่าเป็นต้นไม้ที่มีผลและใบดก จึงนั่งอยู่ใต้ร่มไม้อย่างยิ้มแย้มสบายอกสบายใจ แล้วก็ตื่นขึ้น

อันที่จริงแล้วความฝันมีหลายประเภท ส่วนความฝันของคุณยายในครั้งนี้เป็นเพราะบุญบันดาล คือบุญบารมีเก่าบันดาลให้เห็นเป็นกรณีพิเศษสำหรับผู้ที่เคยฝึกสมาธิมาอย่างดี ภายหลังท่านจึงได้รู้เรื่องราวว่า นี้เป็นบุพนิมิตแสดงให้เห็นว่า ท่านจะได้พบกับมหาปูชนียาจารย์ที่จะให้ความร่มเย็นเป็นร่มเงาชีวิตให้แก่ท่านตลอดไป

ในเช้าวันรุ่งขึ้นคุณยายก็ตื่นนอนอย่างสดชื่น คุณนายเลี้ยบซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญของวัดปากน้ำก็ได้พาคุณยายมายังวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อขออยู่ปฏิบัติธรรม

เป็นเวลา 1 เดือน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นผลตอบแทนจากคุณความดีของคุณยายที่ได้ดูแลบ้านเรือนให้กับท่านเศรษฐีนีอย่างดีเยี่ยม เป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งท่านไว้วางใจและให้โอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำตามความปรารถนา นี้คือจุดเริ่มต้นชีวิตใหม่ในทางธรรมของคุณยาย

มาช้าไป

เมื่อได้มาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญแล้ว คุณยายได้มีโอกาสมากราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นครั้งแรก เมื่อท่านกราบหลวงปู่เสร็จแล้วเงยหน้าขึ้นมาเท่านั้น หลวงปู่ท่านก็ชี้หน้าคุณยายแล้วทักเป็นประโยคแรกว่า “มึงมันมาช้าไป” ซึ่งคุณยายท่านก็ไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร ท่านบอกว่าตอนนั้นอายุ 29 ปี ไม่น่าจะเรียกว่าเข้าวัดช้า แต่ท่านก็รับฟังไว้เงียบ ๆ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านกล่าวคำนี้เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่คุณยายท่านจดจำได้ตลอดชีวิต

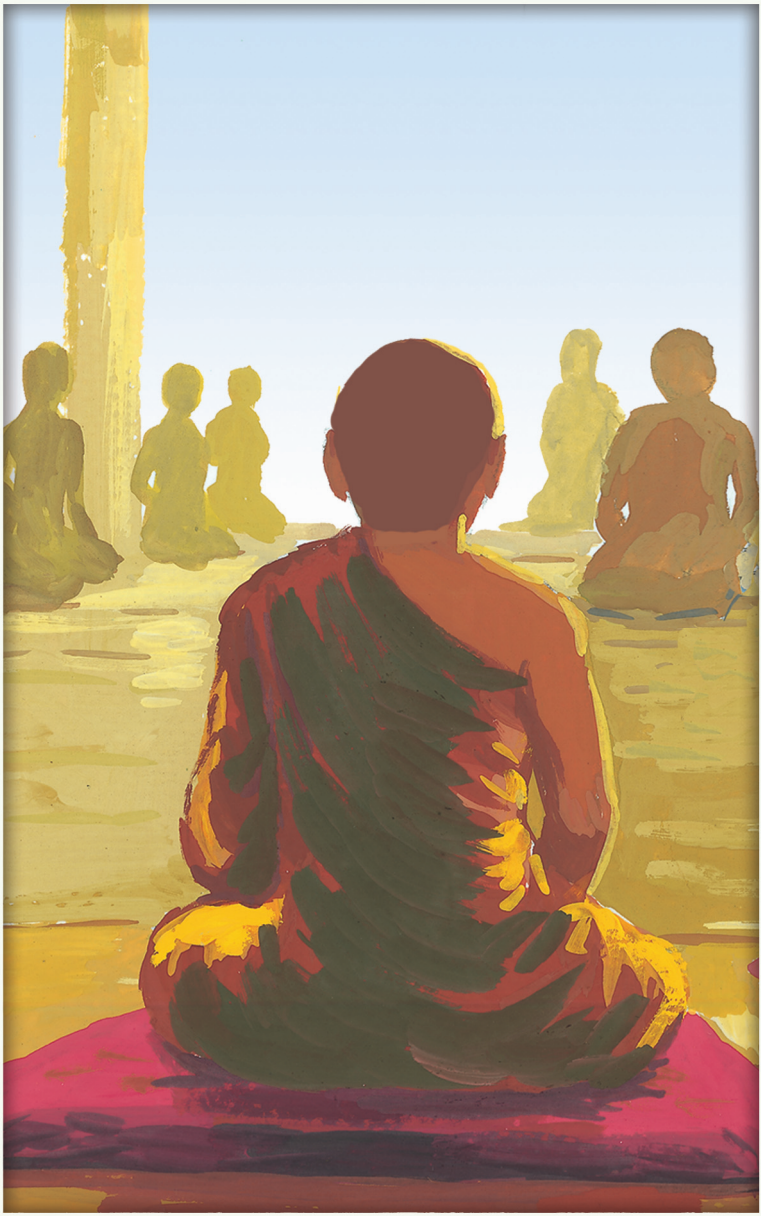

แม้ว่าคุณยายยังไม่รู้เรื่องราวอะไรมากเพราะเป็นผู้มาใหม่ แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านเป็นผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดทั้งหมดด้วยญาณทัสนะตั้งแต่ก่อนที่คุณยายจะมาถึงแล้วว่า คุณยายเป็นทหารเอกของท่าน การลงมาบังเกิดในครั้งนี้มีภารกิจหน้าที่อะไร คำกล่าวของพระเดชพระคุณหลวงปู่จึงหมายความว่า คุณยายน่าจะมาถึงท่านให้เร็วกว่านี้ ในขณะที่คุณยายอายุยังน้อยและแข็งแรงมากกว่านี้ การที่ท่านมาถึงเมื่ออายุได้ 29 ปี ก็เรียกได้ว่าอายุเริ่มมากแล้วเพราะการทำวิชชาธรรมกายนั้นหากเริ่มต้นเมื่ออายุ

ยังน้อยในขณะที่ร่างกายมีความแข็งแรงมาก การศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกายก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถเรียนรู้ได้มากมาย ด้วยเหตุนี้เองหลวงปู่ท่านจึงกล่าวว่า มาช้าไป

หลังจากทักทายกันเสร็จแล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าไปในโรงงานทำวิชชาโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนในการทดสอบและคัดสรรใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งที่โดยปกติแล้วบุคคลที่จะเข้าทำวิชชาได้จะต้องได้รับการทดสอบและคัดเลือก ด้วยวิธีการต่าง ๆ มากมาย โดยนายทวารและผู้ที่อยู่มาก่อน เป็นการทดสอบ

ความรอบรู้และญาณทัสนะของผู้ที่จะเข้ามาทำวิชชาในโรงงานว่ามีความสามารถเพียงพอหรือไม่ สำหรับคุณยายแล้วจึงเรียกได้ว่าเป็นการก้าวกระโดดเลยทีเดียว

ตลอดระยะเวลาเกือบ 1 เดือนที่ได้เข้ามาปฏิบัติธรรมในโรงงานทำวิชชา คุณยายมุ่งมั่นอย่างมากที่จะศึกษาเล่าเรียนวิชชาธรรมกายขั้นสูงด้วยความผาสุก พอใกล้ครบกำหนดที่ท่านลาคุณนายเลี้ยบมาอยู่วัดปากน้ำ ท่านจึงปรึกษาหารือกับคุณยายทองสุกว่า “พี่ๆ ฉันไม่กลับแล้วนะ ฉันมาถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว ฉันจะเรียนวิชชาธรรมกาย

อยู่ในโรงงานทำวิชชานี้ ฉันไม่กลับแล้ว” คุณยายท่านกล่าวอย่างนี้เพราะว่าโลกภายในมีแต่ธรรมบันเทิงที่เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าเรียนรู้กว่าโลกภายนอกมากนัก และกว่าที่มนุษย์เราจะได้พบคำตอบด้วยตัวเองว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วจะไปสู่เป้าหมายของชีวิตได้อย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อคุณยายมาถึงจุดนี้แล้วจึงไม่ปรารถนาที่จะหวนคืนกลับไป คุณยายทองสุกก็เห็นดีด้วย ว่าไม่ควรกลับ “อีก้างเอ๊ย บวชกันเถอะว่ะ บวชเป็นแม่ชี” “เอาสิพี่ แล้วเราจะไปหาผ้าที่ไหนนี่ มันกระชั้นอย่างนี้” “มันจะไปยากอะไรวะก็ไปเช่าผ้าเขา

มาสิ” ท่านทั้งสองคุยปรึกษากันเพื่อบวชเป็นอุบาสิกาแม่ชีโดยการเช่าผ้า จะมีสักกี่คนในโลกที่ไปเช่าผ้ามาบวช และก็บวชได้จนตลอดชีวิตอย่างนี้

จากนั้นคุณยายและคุณยายทองสุกก็โกนผมกันในคืนนั้น แล้วก็ไปเช่าผ้ามาบวช ทรัพย์สินเงินทองกลับกลายเป็นของไม่สำคัญสำหรับท่านแล้ว เพราะท่านตัดใจมาตั้งแต่ก่อนจะออกจากบ้านที่นครชัยศรี เมื่อสมหวังดังใจในการศึกษาวิชชาธรรมกายกับพระเดชพระคุณหลวงปู่จึงไม่คิดจะกลับไปบ้านคุณนายเลี้ยบอีก แต่การจะไม่กลับได้นั้น

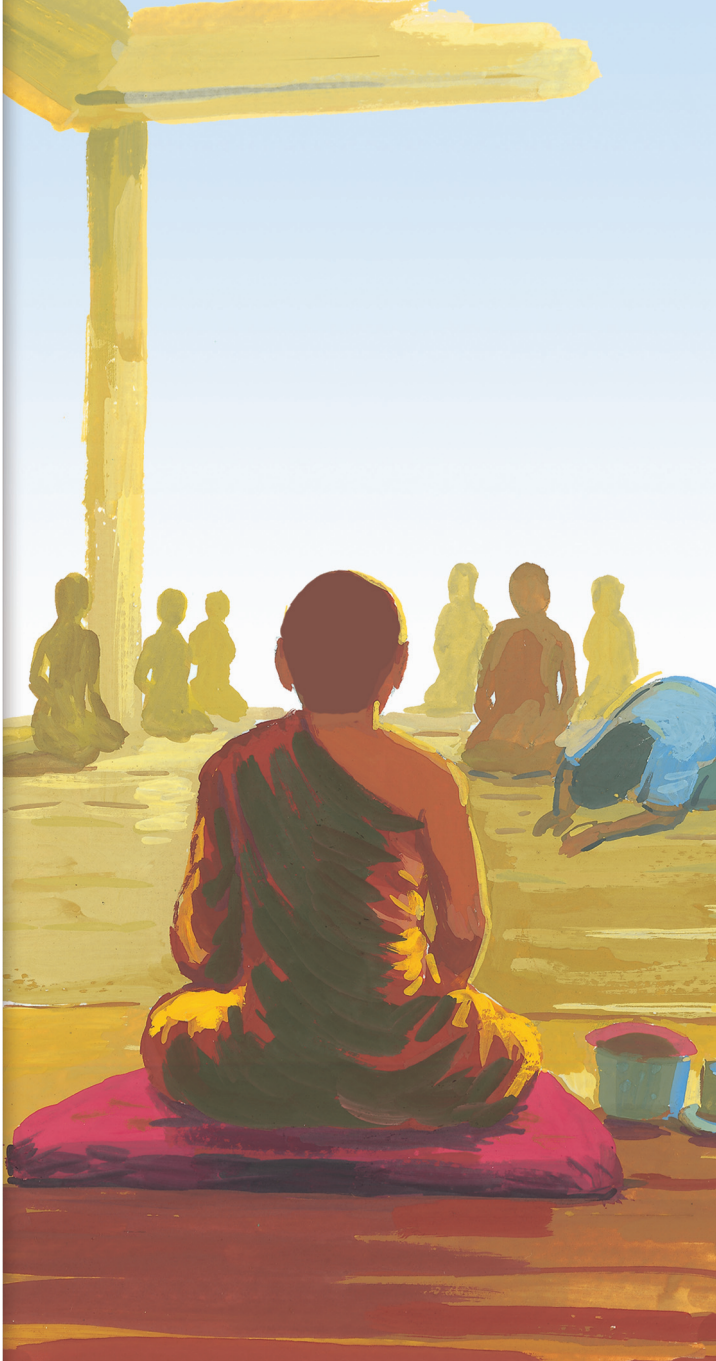

ก็ต้องมีวิธีการที่ดี เพราะคุณนายก็เป็นคนใจดี ใจบุญ ที่รักการปฏิบัติธรรม หากเห็นคุณยายเป็นนักบวชแล้วท่านคงจะพลอยยินดีด้วย

เมื่อคุณยายบวชแล้วก็มีสง่าราศีในเพศของบรรพชิต ดูสงบเสงี่ยมสง่างามราวกับพระเถรีบวชมาแล้วได้ร้อยพรรษา ผิวพรรณผุดผ่องเป็นนวลลออจับใบหน้า และในเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อคุณนายเลี้ยบมารับที่วัดปากน้ำตามที่ตกลงกันไว้ก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออกเมื่อเห็นคุณยายโกนหัวแล้วอยู่ในชุดอุบาสิกาแม่ชีดูสงบเสงี่ยมสง่างาม จึงได้แต่ยกมือไหว้แล้วคุณยายก็ลาคุณนายเลี้ยบ

ตรงนั้นว่าจะไม่กลับไปอีกแล้ว จะขออยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อศึกษาวิชชาธรรมกายต่อไป ขอกราบขอบพระคุณท่านเศรษฐินีที่ได้ให้โอกาสศึกษาวิชชาธรรมกายตั้งแต่อยู่ที่บ้าน ให้ที่พักที่อาศัยเป็นอย่างดี ให้ความไว้วางใจทุกอย่าง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติธรรมได้เข้าถึงพระธรรมกาย ขอให้ท่านเศรษฐินีมีส่วนแห่งบุญนี้ด้วย และจะไม่มีวันลืมพระคุณในครั้งนี้เลย หลังจากนั้นคุณยายท่านก็ไม่คิดหันหลังกลับไปอีก ท่านบอกว่าในใจท่านมีแต่คำว่าเดินรุดหน้าแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

จากไปไม่หวนคืน

เหตุการณ์ที่คุณยายขออนุญาตไปปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 1 เดือน แล้วถือโอกาสออกบวชโดยไม่ยอมกลับไปที่บ้านท่านเศรษฐินีอีกเลยนั้น เป็นสิ่งที่ฝังใจท่านเจ้าของบ้านเป็นอย่างมาก เพราะท่านทั้งรักและเอ็นดูคุณยายยิ่งกว่าใคร แม้กาลเวลาจะผ่านไปหลายสิบปีแล้วก็ยังไม่เคยลืมเลือน

มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่คุณนายเลี้ยบอายุ 80 กว่าปีแล้ว ท่านได้นิมนต์คณะพระภิกษุ และเชิญอุบาสิกาแม่ชีที่อยู่ในโรงงาน

ทำวิชชา พร้อมกับบุคคลต่าง ๆ ที่คุ้นเคย ไปงานบุญที่บ้านของท่านเพื่อรับปัจจัยเพราะท่านชราภาพมากแล้ว เดินทางไปวัดปากน้ำลำบาก ขณะนั้นหลวงพ่อเป็นนิสิตที่มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายเป็นประจำ คุณยายก็ได้รับเชิญให้ไปร่วมรับปัจจัยในครั้งนี้ด้วย

การถวายปัจจัยให้กับอุบาสิกาแม่ชีที่เข้าถึงพระธรรมกายก็เหมือนกับถวายแด่พระภายในตัว แม้ภายนอกจะไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ แต่ถือได้ว่าบวชภายในชั้นหนึ่ง เป็นเหตุให้ได้บุญมาก เมื่อคุณยายกลับจากบ้านคุณนายเลี้ยบแล้วก็เล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

พอถึงช่วงที่ท่านเศรษฐินีต้องถวายปัจจัยนั้น ท่านก็ถวายเรียงไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดอะไร แต่พอมาถึงคุณยายอาจารย์เท่านั้นท่านก็รำพึงขึ้นว่า “แม่จันทร์นะแม่จันทร์ ไปแล้วไม่กลับมาเลยนะ” ฝากถ้อยคำความในใจเอาไว้แล้วจึงถวายปัจจัยให้ แสดงให้เห็นว่าคุณงามความดีของคุณยายนั้นไม่เคยลางเลือนไปจากหัวใจของท่านเศรษฐินีเลย แม้ว่าท่านจะตระหนักและซาบซึ้งถึงคุณค่าของการประพฤติปฏิบัติธรรมของคุณยายและอนุโมทนาสาธุการด้วย แต่การที่จะหาใครสักคนมาทดแทนบุคคลอย่างคุณยายได้นั้น

แม้ว่ากาลเวลาจะล่วงเลยมาหลายสิบปีแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะหาได้เลย เนื่องจากท่านรักคุณยายมากและไม่อยากให้จากไปไหน อยากให้อยู่ชิดใกล้ตลอดไป ท่านเศรษฐินีจึงเสียดายคุณยายเป็นอย่างยิ่ง

คุณยายเป็นผู้ที่มีข้อวัตรปฏิบัติปฏิปทา และมโนปณิธานที่ไม่ธรรมดาต่างจากคนทั่วไป ท่านสามารถพัฒนาตนเองจากการเป็นชาวนาสู่การเป็นมหาปูชนียาจารย์ผู้นำในการสร้างบุญบารมีได้ แม้จะมีทรัพย์สมบัติพอที่จะเลี้ยงดูอัตภาพของตนไปได้ตลอดชีวิต แต่ท่านกลับมอบทรัพย์ทั้งหมดให้กับพี่น้อง

แล้วออกจากบ้านมาเพื่อยอมตนไปเป็นคนรับใช้ของคุณนายเลี้ยบผู้เป็นอุปัฏฐากคนสำคัญของวัดปากน้ำ ด้วยหวังจะให้เป็นสะพานเชื่อมไปถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่

ในขณะที่ทำหน้าที่คนรับใช้ก็ฝึกฝนอบรมตนอย่างยิ่งยวดในสภาวการณ์และเวลาที่จำกัด งานหลักของตนก็ทำได้อย่างไม่มีที่ติ ทั้งดูแลปรนนิบัติเจ้านายและครูบาอาจารย์อย่างดีเยี่ยม เพื่อให้มีโอกาสได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ในที่สุดเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายภายในแล้ว ท่านจึงสามารถปลดเปลื้องสิ่งที่ค้างอยู่ในใจคือการตามหาพ่อในปรโลก และ

ช่วยพ่อจากยมโลกให้ขึ้นมาเป็นเทพบุตรอยู่อย่างสุขสบายได้สำเร็จ หลังจากนั้นจึงได้ออกบวชและมุ่งหน้าศึกษาวิชชาธรรมกายกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ในโรงงานทำวิชชา ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ บุคคลเช่นท่านจึงเป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่งในโลก เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีแก่ศิษยานุศิษย์ทั่วโลกทั้งในปัจจุบันและตลอดต่อไปในอนาคตได้อย่างแท้จริง

Grace In My Heart!

ภ
ทส่งท้าย

วิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ๐ ประวัติคุณยายฯ ๐ บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ ๐ ประวัติตะวันธรรม

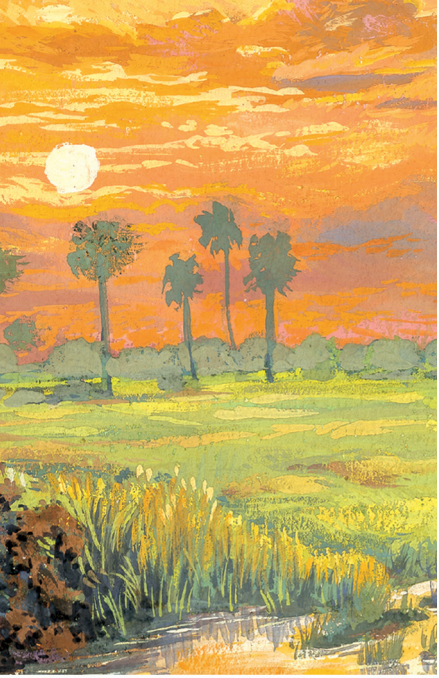

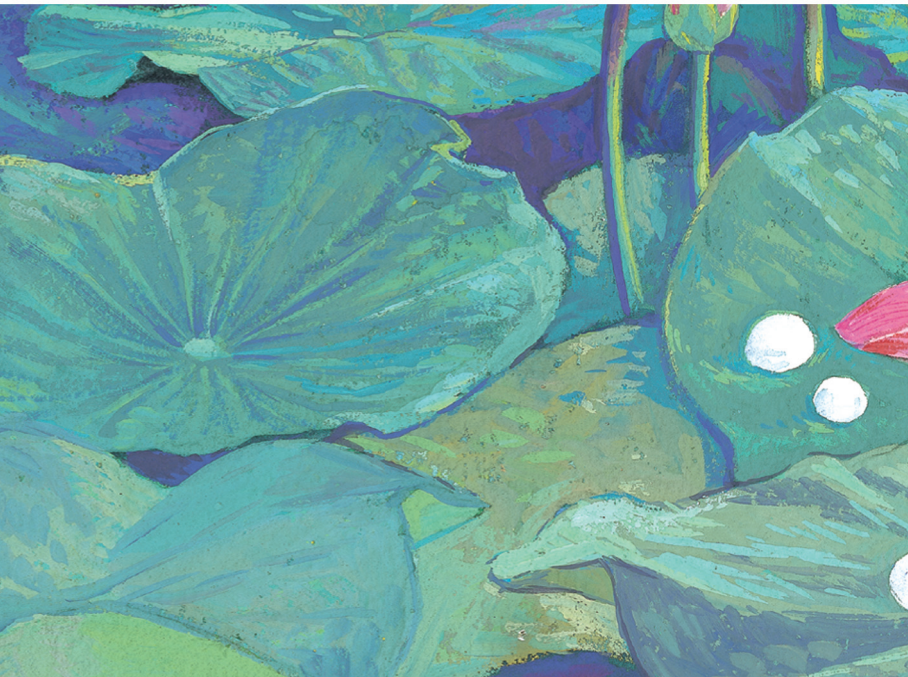

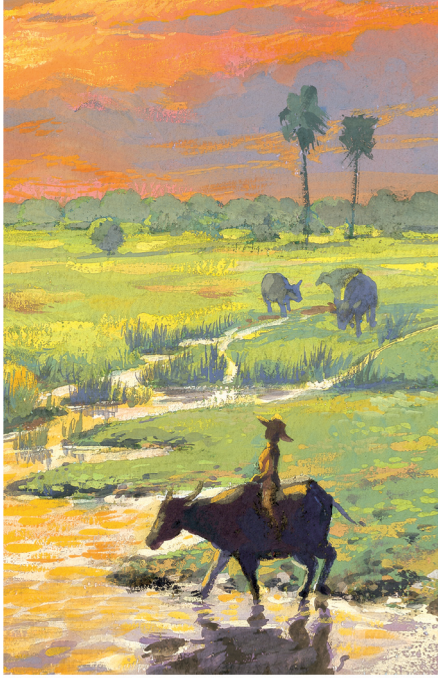

วิธีปฏิบัติธรรม
เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ หลับตาเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายกับตอนที่เราใกล้จะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ทำใจของเราให้เบิกบาน แช่มชื่น สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปล่อยวาง ทำใจให้ว่าง คลายความผูกพันในทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจหยุดนิ่งอย่างนุ่มๆ เบาๆ

ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เหนือระดับสะดือขึ้นมา 2 นิ้วมือ อยู่ภายในกลางท้องของเรา โดยสมมุติว่ามีเส้นด้าย 2 เส้น เส้นหนึ่งขึงให้ตึงจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งขึงจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา 2 นิ้วมือ เรียกว่า ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ซึ่งเป็นต้นทางไปสู่อายตน-นิพพาน

จากนั้นจึงกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใสเหมือนกับเพชรลูกที่เจียระไนแล้ว ไม่มีตำหนิ ใสสะอาดบริสุทธิ์ โตเท่ากับแก้วตาหรือขนาดใดก็ได้ นึกอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...” ให้เสียงของคำภาวนาดังออกมาจากกลางท้องของเราอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง ต้องไม่ลืมนึกถึงดวงกลมใสที่ศูนย์กลางกายด้วย

การนึกภาพของดวงกลมใสและคำภาวนาในใจนี้จะช่วยนำใจของเราที่ฟุ้งออกไปในเรื่องราวต่างๆ นอกตัว ทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจ การงาน ครอบครัว บ้านเรือน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องที่นอกเหนือจากนี้ ให้กลับมาสู่ฐานที่ตั้งดั้งเดิมของใจ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการมาเกิดเป็นมนุษย์ คือการเข้าถึงดวงธรรมและกายภายในต่างๆ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวเรา

ให้ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปจนกว่าใจจะหยุดนิ่ง และเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาต่อไป อยากจะหยุดใจนิ่งเฉยๆ อยู่กับภาพของดวงกลมใสที่เราเห็น เมื่อรู้สึกเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เป็นอย่างที่ใจอยากจะเป็น แล้วใจของเราจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ภายในอย่างสบายๆ โดยมีภาพนิมิตหรือไม่มีก็ได้ ในที่สุดแล้ว จะมีความสว่างบังเกิดขึ้น หรืออาจเห็นเป็นจุดเล็กๆ ใสๆ เหมือนดวงดาวในอากาศที่อยู่บนท้องฟ้าในยามราตรี

จุดสว่างนี้เป็นที่ประชุมของความรู้และความลับของชีวิต นับตั้งแต่ดวงธรรมในดวงธรรม กายในกายภพภูมิต่างๆ และธรรมทั้งมวลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงนำมาสั่งสอน เป็นจุดสว่างเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่ เช่นเดียวกับเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทรเม็ดเล็กๆ ซึ่งเป็นที่รวมของกิ่ง ก้าน ใบ ดอก และผล ของต้นโพธิ์หรือต้นไทรใหญ่ๆ ทั้งต้น

เมื่อเราสามารถรักษาความนิ่งของใจเอาไว้กับจุดใสสว่างนั้นได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งความคิดอื่นเข้ามาแทรกไม่ได้ ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งใจก็ยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุขแสงสว่างก็ยิ่งเกิด แสงสว่างยิ่งเกิด การเห็นแจ้งก็ยิ่งเกิด การเห็นแจ้งทำให้เรารู้แจ้ง ความรู้แจ้งทำให้เราหายสงสัย การหายสงสัยทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

ปรับเข็มทิศชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างแม่นยำ เพราะฉะนั้นจุดสว่างเล็กๆ ใสๆ นี้จึงเป็นสิ่งที่เราจะต้องครอบครองให้ได้ เราจะครอบครองได้ต่อเมื่อใจของเราหยุดนิ่ง แล้วความรู้สึกอันยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นภายในตัว เป็นความยิ่งใหญ่ที่ปราศจากทิฐิมานะและความลำพองใจ ยิ่งใหญ่อย่างบริสุทธิ์ เป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระอย่างแท้จริง มีความพึงพอใจ อยู่ได้ด้วยตัวของตัวเอง เราจะมีดวงปัญญาเกิดขึ้น ทำให้ทราบว่าความพอดีของชีวิตเป็นเช่นไร เราจะกินแต่พอดี อยู่แต่พอดี และใช้แต่พอดี เพื่อสงวนเวลาของชีวิตที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ มาแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน และความรู้ในวิชชาธรรมกาย ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งการหลุดพ้นที่สัมบูรณ์ที่สุด คือที่สุดแห่งธรรม

ประวัติคุณยายฯ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ท่านเป็นลูกคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง ซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ท่านตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยอาศัยทำงานอยู่ที่บ้านของคุณนายเลี้ยบ ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญของวัดปากน้ำก่อน ในระหว่างนี้เอง ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์ทองสุก สำแดงปั้น ครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ผู้แนะนำธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งท่านเข้าถึงพระธรรมกาย

เมื่อท่านมีอายุได้ 29 ปี คุณยายอาจารย์ทองสุกได้พาท่านไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เมื่อท่านได้พบแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำก็ได้เมตตารับท่านไว้เป็นศิษย์และอนุญาตให้ศึกษาวิชชาธรรมกายขั้นสูงในทันที

หลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ได้บวชเป็นอุบาสิกาแม่ชีพร้อมๆ กับคุณยายอาจารย์ทองสุก และได้ศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกาย พร้อมกับปฏิบัติสมาธิภาวนาขั้นสูงอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2506 ท่านได้พบกับพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้มีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการเจริญสมาธิภาวนามาก พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้กราบฝากตัวเป็นศิษย์ กับคุณยายอาจารย์และได้รับการถ่ายทอดวิชชาธรรมกายจากท่าน

ในปี พ.ศ. 2513 ขณะที่คุณยายมีอายุได้ 61 ปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ซึ่งอยู่ในช่วงพรรษาแรกของการเป็นพระภิกษุ ได้ปรารภกับคุณยายถึงการสร้างสถานที่แห่งใหม่อันเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมและเผยแผ่วิชชาธรรมกายสืบต่อไป คุณยายจึงริเริ่มสร้างวัดขึ้นพร้อมกับให้การส่งเสริมพระเดชพระคุณหลวงพ่อและหมู่คณะในทุก ๆ ด้านเพื่อให้งานสร้างวัดประสบความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมา จึงได้มีการก่อตั้ง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ณ ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจวบจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งมีกิจกรรมด้านการศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลายทั้งภายในประเทศไทย และต่างประเทศ

หลังจากคุณยายอาจารย์ได้สนับสนุนพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายและวางรากฐานในการพัฒนาวัดอย่างมีระบบระเบียบและมั่นคงแล้ว ท่านได้ละสังขารอย่างสงบในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2543 ในขณะที่ท่านมีอายุได้ 92 ปี

...ยามใดก็ตาม

ที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว

ยามนั้น ความสว่างไสว

ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม

และความเป็นสิริมงคลทั้งปวง

ก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจ

ของเราอย่างน่าอัศจรรย์...

บทสวดสรรเสริญ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

น้อมจิตกราบบูชา มหาอุบาสิกาจารย์
ก่องแก้วนฤพาน ยอดทหารพระทศพล
สืบทอดธรรมธาตุ มุ่งประกาศทางมรรคผล
ศิษย์เอก พระมงคล- เทพมุนี มิแปรผัน
เป็นหนึ่งไม่มีสอง นามเกริกก้องคุณยายจันทร์
ขนนกยูง ทุ่มชีวัน ทำวิชชาพิชิตชัย
อดทนและเข้มแข็ง มนะแกร่งพิสุทธิ์ใส
โกฏิเพชรในภพไตร เพียงเศษห้วงของดวงมาลย์
เป็นยอดกตัญญู น้อมนบครูทุกวันวาร
เชื่อมวิชชาพระนิพพาน ผู้สร้างสาน ตะวันธรรม
รวมศิษย์พลิกผืนนา สถาปนาให้เลิศล้ำ
วัดพระธรรมกายนำ ธรรมขยายหทัยชน
ธารใดในโลกหล้า รวมมหานทีดล
เทียบธารกรุณย์มน แค่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย

ยอดปฏิมากร เอกบวรสมใจหมาย

หาเทียบสองมือยาย ผู้ปั้นกายแห่งธรรมา

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์ ให้ระลึกและพึ่งพา

ศิษย์ดั่งสกุณา ได้อาศัยใต้บารมี

กลางยายใสพิสุทธิ์ เปรียบประดุจพระเจดีย์

กายธรรมทับทวี อสงไขยอเนกนันต์

ด้วยบุญกุศลล้ำ วรธรรมคุณยายจันทร์

คุ้มศิษย์ทุกคืนวัน สุขเกษมภิเปรมปรีดิ์

ธรรมใดคุณยายซื้ง ขอศิษย์ถึงทุกชีวี

ตามติดบ่มความดี ทุกภพชาติพิฆาตมาร

เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์ บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

สืบทอดอุดมการณ์ ปณิธานธาตุธรรมา

แผ่ขยายวิชชาเลิศ ให้บรรเจิดทั่วโลกา

ศิษย์มั่นคำสัญญา แทนมาลาบูชาคุณ

ประวัติตะวันธรรม

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) เกิดที่จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2487 เป็นบุตรของคุณพ่อจรรยงค์ และคุณแม่จุรี สุทธิผล ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการปฏิบัติธรรมตั้งแต่เยาว์วัย ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับอุดมศึกษา ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง หนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจึงได้ฝากตัวเป็นศิษย์และทุ่มเทให้กับการศึกษาวิชชาธรรมกาย

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ท่านได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบทในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512 ณ พัทธสีมา วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที (ปัจจุบันคือสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ โดยท่านได้รับฉายาว่า “ธัมมชโย” ซึ่งแปลว่า “ผู้ชนะโดยธรรม”

ต่อมา ในวันมาฆบูชาที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2513 หลวงพ่อธัมมชโยพร้อมด้วยคุณยายอาจารย์ฯ และหมู่คณะ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาได้ริเริ่มพัฒนาผืนนาจำนวน 196 ไร่ ซึ่งได้รับการบริจาคจากคุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี ให้กลายเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัด โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็น “วัดพระธรรมกาย” ที่มีชื่อเสียงทั้งทางด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมในอันดับต้นของประเทศไทย มีการส่งเสริมการประพฤติ

ปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลาย สำหรับทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และมีผลงานการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้กว้างไกลไปทั่วโลก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระสุธรรมยานเถระ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ต่อจากนั้นได้รับการถวายปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการศึกษาพระพุทธศาสนาจากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2537 และในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ได้รับพระราชทานพัดยศเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระราช-ภาวนาวิสุทธิ์

ปัจจุบัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกาย ซึ่งมีสาขาภายในประเทศไทยและต่างประเทศรวมกว่า 60 แห่ง